XXII. évfolyam 2. szám **Ára: 1 forint** 1966. január 13

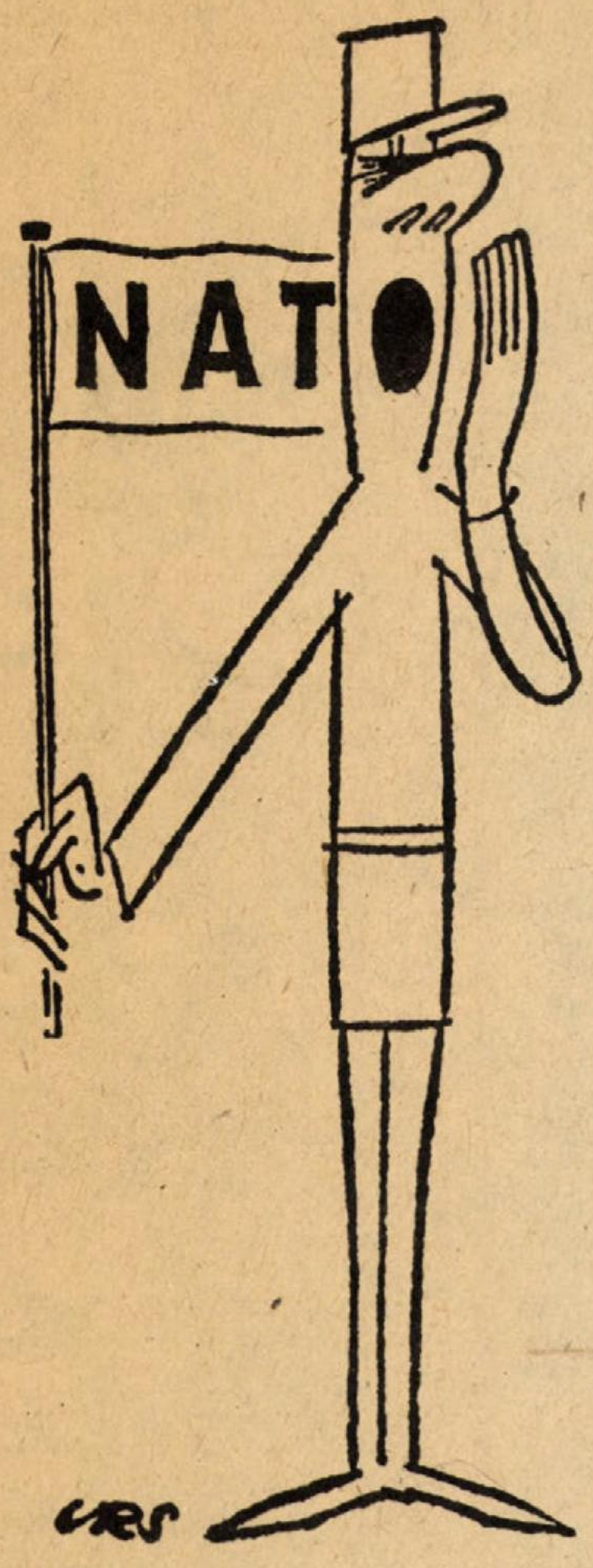

Balázs-Piri Balázs rajza

LÁTOGATÓ NYUGATRÓL — *Egy kissé felfújta magát...*

Franciaország és a NATO

(A bécsi Volksstimméből)

Túlteljesítés

Sajdik Ferenc rajza

– Nagy ég, eladtam a saját retikülömet! ...

Tapintatos asszonyka

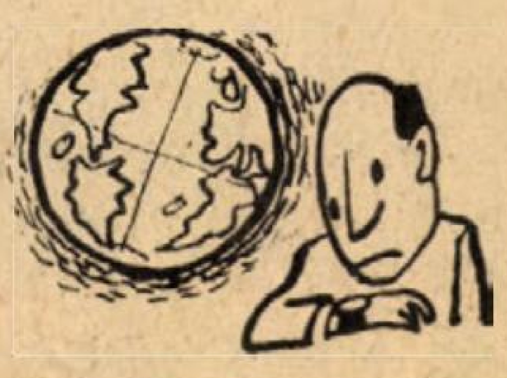
Pesti tudósítónktól

Szerettem volna átdolgozni a Hamletet, de a szerző engedélye nélkül mégsem akartam hozzáfogni a munkához. Felkerestem Shakespeare-t, és megkérdeztem tőle, van-e kifogása az utólagos társszerzőség ellen. A kitűnő író rázta a fejét.

— Ne haragudjék — mondta határozottan —, de nem adok rá engedélyt. Tudom, hogy a Hamletnek sok a hibája, de most már maradjon úgy, ahogy van!

Azok az emberek, akik a pontatlanságot főbenjáró, sőt, halálos bűnnek tekintik, gondoljanak arra, hogy maga a Föld is késik időnként, az elmúlt négy évben például nem kevesebb, mint fél másodpercet késett. Mármost akárhogyan jött is létre égitestünk, teremtés útján-e vagy más módon, annyi bizonyos, hogy a pontosság nem kozmikus természeti törvény. Amikor tehát Galilei elkiáltotta, hogy „Mégis mozog a Föld!", hozzátehette volna, hogy valami merev pontosságot ne várjunk el tőle, örüljünk annak is, hogy egyáltalán forog.

f. l.

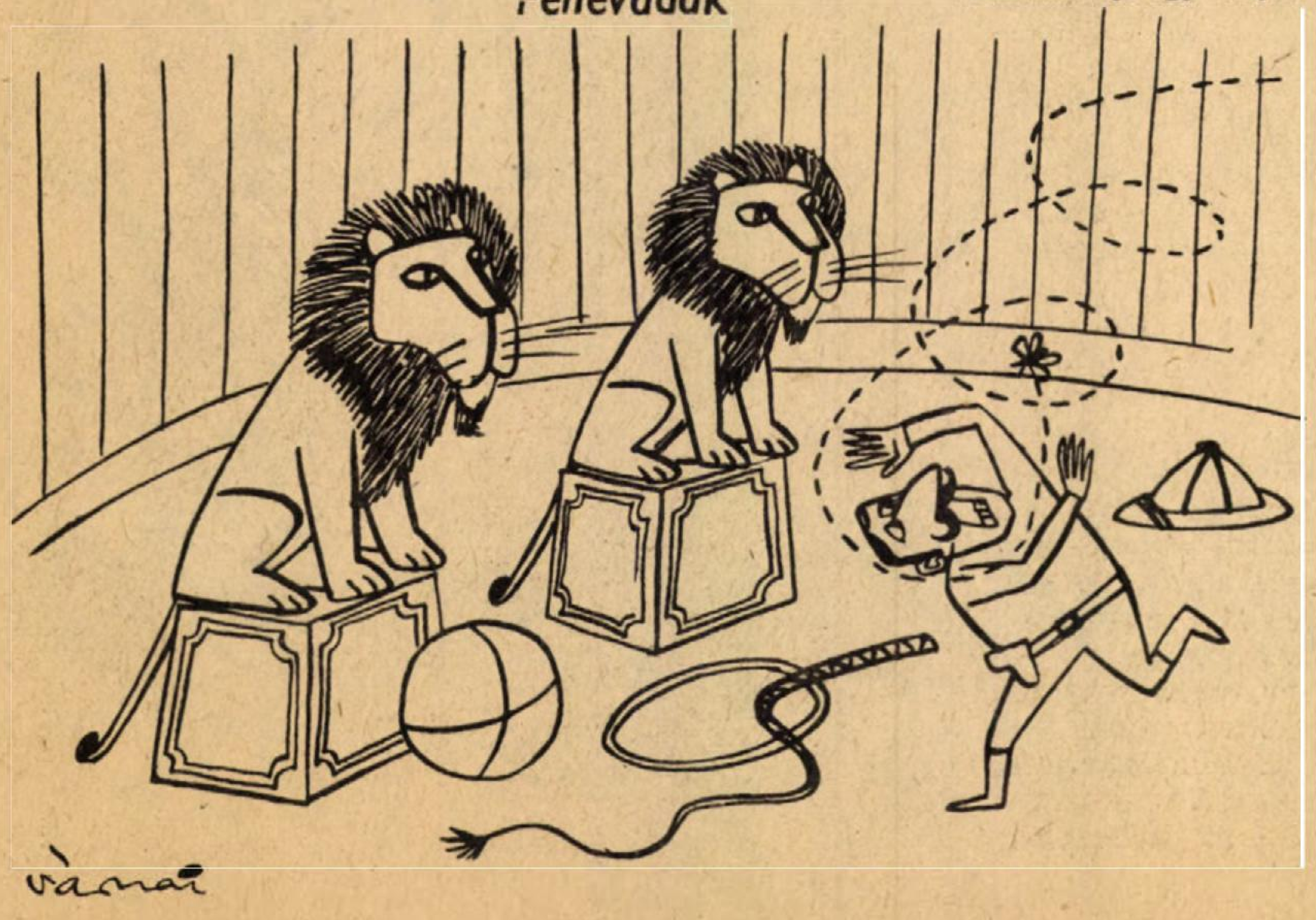
HAJFESTÉS FÉRFIAK SZÁMÁRA

A Reuter-hírügynökség jelenti New Yorkból, hogy egyre több őszülő férfi festeti a haját. A növekedés aránya rendkívül figyelemre méltó 73,3 százalék.

Aki ebből az adatból a férfiak növekvő hiúságára következtet, alaposan téved. Szegény férfiak egyszerűen azért fanyalodnak a hajfestésre, mert nem akarják, hogy kidobják őket az állásukból mint vén csontokat. Ahogy egy régi hazai szólás-mondás állítja: élni akarnak a nyomorultak!

Fenevadak

Várnai György rajza

A délvietnami dzsungelben

Vasvári Anna rajza

– Nem tudod, mikor lesz megint karácsony?

Kereskedelmi kalandok

Már december közepén tudtuk, hogy számos külföldi fogja az új esztendőt Budapesten köszönteni. Én például űzött vadként kerestem szobát külföldi újságíró vendégeinknek, és csak a jó szerencsémnek köszönhettem, hogy végül is ágyban alhattak, párnák között. Napilapjaink telve voltak mindenféle lelkes közleményekkel, izgatott hírekben számolva be arról, hogy a többezer külföldi vendéget hajnali, városnéző autóbuszokra ültetik majd, miután a fővárosban rendezett tíz nemzetközi bálból hazafelé indulnak, ezenfelül megszólaltatták a Gellértből mister Pévécé angol üzletembert, valamint a Royalban missis Whiteladyt.

Ilyen lelkes hangulat közepette érkeztek meg az én vendégeim is szilveszter délutánján, a zsebükben elköltésre alkalmas forintokkal és más, idegen pénznemekkel.

— Mit vásárolhatunk? — kérdezték tőlem tüstént, a költekezés lázrózsáival arcukon.

— Ajánlhatnék talán százezer papírtrombitát, avagy néhányezer szerpentint, — mondtam —, mely gondos felkészülésünk nyomán megvásárolható úgyszólván minden utcasarkon.

Vendégeim azonban mást szerettek volna vásárolni.

— Talán léggömböt vegyünk — feleltem ismét —, avagy mazsola-álarcot, esetleg cowboy-kalapot, vagy tirolit, tetszés szerint. Kereskedelmünk ugyanis jól felkészült rá, hogy egyetlen külföldi se maradjon nálunk szilveszterkor álarc vagy bohócsapka nélkül.

Vendégeim azonban arra gondoltak, hogy valami emléktárgyat vásárolnának inkább Magyarországról.

— Százezer szerencsepénzzel, százhatvanezer kéményseprő-figurával készültünk fel külföldi vendégeink fogadására — szóltam büszkén. De ha esetleg szerencsemalacra gondoltak, bőségesen, és minden korlátozás nélkül vásárolható az utcai árusoktól.

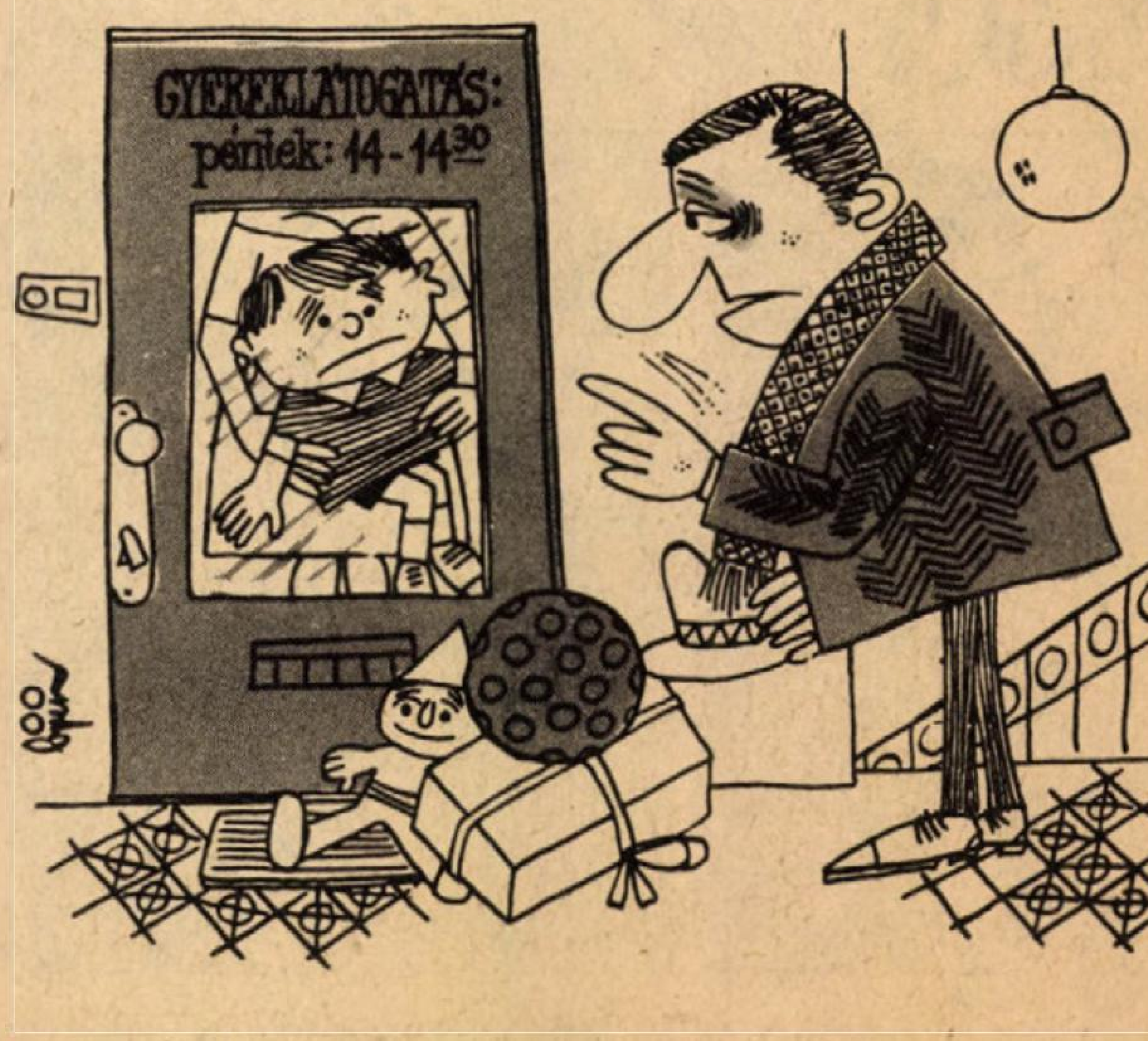
Vendégeim azonban arra gondoltak, hogy esetleg egy ***ajándékboltot*** vagy egy ***népművészeti boltot*** keresnének fel vásárlás céljából. Ezek ***nem tartottak nyitva,*** de megnyugtattam vendégeimet, hogy az idén először hawaii szoknyácskát is árusítanak az utcai árusok, mert jól felkészültünk a szilveszteri kereskedelemre.

Újév első és második napján kétségtelenül nehezebb helyzetben voltam már vendégeimmel, miután az ajándék- és népművészeti boltok valamennyien zárva voltak, de ezenfelül már az utcai léggömb- és álarcárusítók is eltűntek, és így nem tudtam mit ajánlani a vásárlásra. A „Konzumturist” boltok előtt, hol csak külföldiek vásárolhatnak, külföldi pénznemekért, vendégeim szomorúan nyomták orrukat a bolt szép kirakatüvegéhez, kémlelve a *zárt* boltokban fekvő szebbnél szebb vásárolni való holmit.

Végül azonban — tanácsomra — vendégeim mégiscsak vásároltak. Negyvenezer napilapot sikerült vásárolniuk, melyben elolvashatták, hogy mennyire figyelmesen készültünk fel a szilvesztert fővárosunkban töltő külföldiek fogadására.

(somogyi)

Elvált szülők

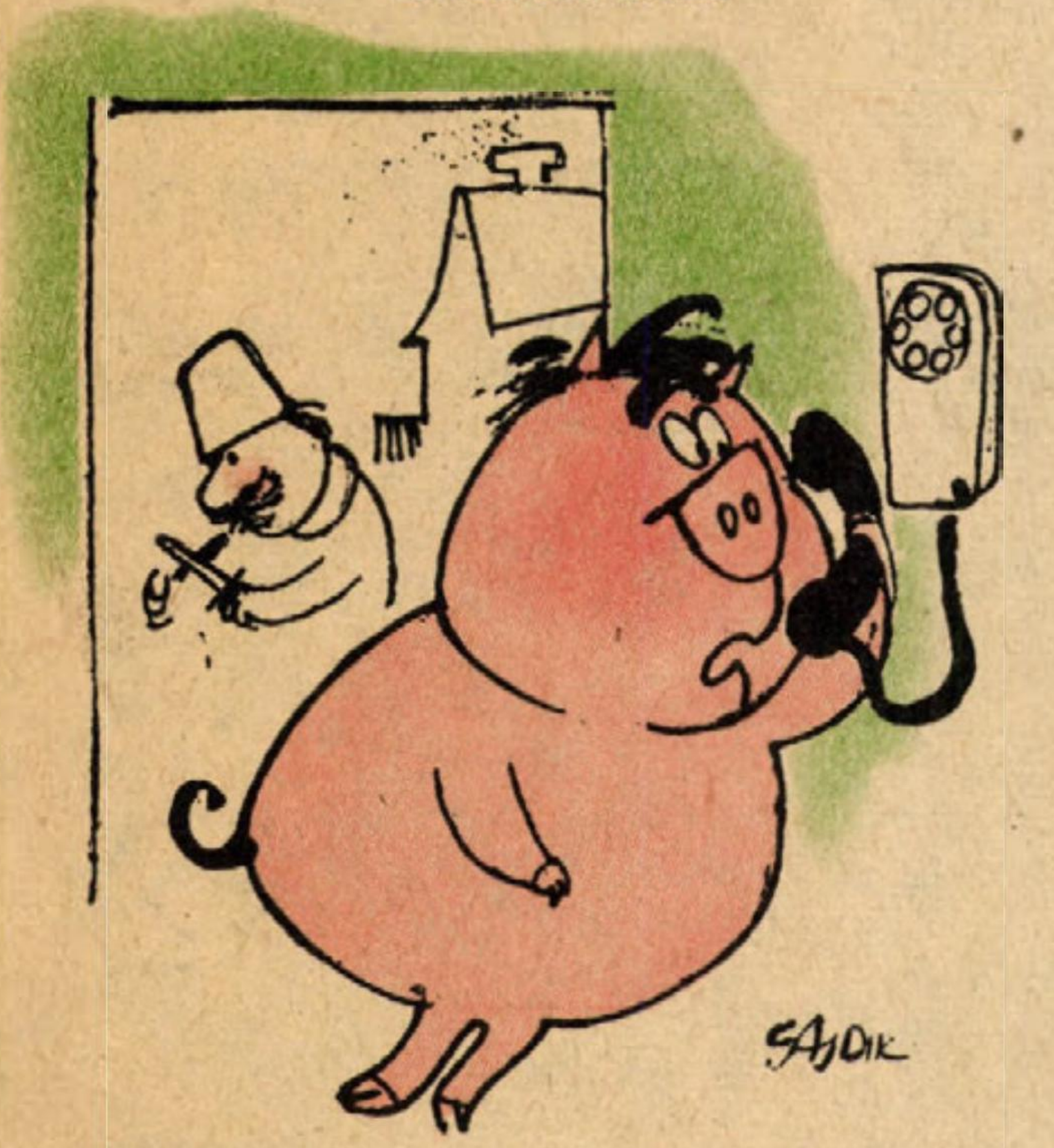

Jó kolléga

– Amíg engem látnak, nem érheti baj önöket!

Ellentámadás

– Halló! Népi ellenőrzés?

ÖNTUDAT

(LACIKA MONOLÓGJA)

Nekem nagyon jó szilveszterem volt, mert Margit néniéknél szilvesztereztünk, és ott néztük a tévét. Margit néni férjének, azaz Vili bácsinak van a legjobb tévéje egész Pesten, mert ő anyagbeszerző, és ahogy anyu mondani szokja, az egy igazán jó szakma. A műsor még ezen a jó tévén sem tetszett a felnőtteknek, de rájuk nem lehet adni, mert nagyon háklisak. Én viszont klasszul szórakoztam, mert Margit néni már a műsor elején elkezdett sopánkodni, mi lesz majd februárban, ha Vili bácsi már januárra kevesebb pénzt adott neki, mint eddig.

Vili bácsi közbeszólt, hogy ez az egész dolog az árakkal és a bérekkel csak átmeneti, és ha jól megy a munka, vagyis a termelés, akkor sokkal jobb lesz mindenkinek, mint amilyen eddig volt. De most le kell győzni a nehézségeket, amik vannak. Öntudatra van szükség, hogy Margit néni egy kicsit spóroljon, átmenetileg.

Margit néni erre azt mondta Vili bácsinak, hogy ez náluk nem úgy van, ahogy a Vili bácsi mondja, mert nekik nem kell semmit sem spórolniuk, nem úgy, mint anyunak meg apunak, akik a fixből élnek. Vili bácsinál egészen más a helyzet, magyarázta Margit néni, mert nála a fix mellékes, és a mellékes, az fix, mert jól megy neki az anyagbeszerzés.

Vili bácsi megint az öntudatról kezdett beszélni, és azt mondta, hogy öntudatosan kell vállalni a nehézségeket, de Margit néniből hiányzik az öntudat, és több pénzt kér Vili bácsitól, ahelyett, hogy spórolna. És Margit néni nem érti meg a dolgokat, mert olyan tyúkesze van, mint egy csirkének vagy libának, azaz baromfinak,

aminek nem emelkedik az ára, és azt ehetnek majd karaj helyett.

Nahát erre lett nagy ramazuri, vagyis Margit néni kiabálni kezdett, ami azért volt jó, mert még inkább nem kellett a tévére figyelni. Margit néni azt vágta Vili bácsi fejéhez, ne nála keresse az öntudatot, hanem saját magánál, és próbáljon lemondani a napi négy fröccsről, meg az öt-hat dupláról, amit megiszik. Ha csak a felét inná, kiabálta Margit néni, akkor meg se éreznék az áremelést. Legyen a zsebpénzére is öntudatos...

A Vili bácsi erre azt mondta, hogy Margit néni butaságokat beszél, mert a négy nagy fröccsöt meg az öt-hat duplát üzleti érdekből issza, és fizet még másoknak is, mert e nélkül nem is lehetne anyagbeszerző, és nem lenne mellékese, csak a fixe. Különben sem mondhat le a zsebpénzéről, mert neki erre szüksége van. Aztán meg azt mondta, hogy ő tudna több pénzt is adni Margit néninek, mint eddig, de nem ad neki, mert öntudatra akarja nevelni, és ezért fokozatosan szoktatja rá a spórolásra, és már januárra is azért adott kevesebbet Margit néninek, hogy könnyebb legyen neki az átmenet februárban.

Amikor Vili bácsi befejezte, Margit néninek villámlott a szeme a méregtől, és dühösen mondta, hogy vannak smucig férjek, és Vili bácsi is egy ilyen férj, aki mindig azt nézi, hogyan lehet minél kevesebb pénzt hazaadni, ami egy piszkos dolog.

Anyu is meg apu is igazat adott Margit néninek, de Vili bácsi nem sértődött meg, hanem azt mondta, hogy ne vitatkozzunk tovább, hanem nézzük a tévé szilveszteri műsorát, hátha kialakul valami. De semmi sem alakult ki, mert már akkor éppen a Himnuszt kezdték el játszani a tévében.

Földes György

Jucika és az idegcsillapító vicc

Pusztai Pál rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÍSÉRLETI GYÁRTÁS

Rajongok mindenféle édességért, természetes tehát, hogy hitvesem karácsonyra és újévre néhány tábla csokoládéval ajándékozott meg. Rögvest hozzáláttam elfogyasztásukhoz. Ám az egyiket nem mertem kibontani a csomagolásból. Az ínycsiklandó, sokat ígérő elnevezés, „Ananász krémcsokoládé", mellett ez a szokatlan felírás riasztott vissza:

„Kísérleti gyártás"

Kényes ember vagyok, nem szeretem, ha velem kísérleteznek. Hová jutunk, ha a derék magyar édesipar a mi gyomrunkon kísérletezi ki a gyártmányát?! Már látom, hogy holnap, e példán felbuzdulva, a Közértekben megjelenik a „Kísérleti csirke", aztán a „Kísérleti alma", majd a ruházati boltokban a „Kísérleti ing" (lehet, hogy a

gallériát az ingujjhoz varrják), és „Kísérleti gyártás" megjelöléssel olyan kesztyű, amelynek mindössze két ujja van. Aztán megjelenik a boltokban a kikísérletezés alatt álló óra, kilenc után mindjárt tizenkettőt mutat, a kísérleti gyártmányú hűtőszekrény, amely hetenként háromszor felforralja az ételt, végül a kísérleti autó, inkább kávédarálásra alkalmas, mint közúti közlekedésre.

Jól van, elhiszem, hogy kísérteteket látok e kísérlettel kapcsolatban, de ha egy ipar dicséretes módon valamivel kísérletezik, akkor ne hozza kereskedelmi forgalomba gyártmányát, ameddig ki nem kísérletezte. Ne rajtam, rajtunk próbálja ki, hogy sikerült-e a gyártmánya, vagy pedig elfuserálta. Mert így, ha ilyen meglepő felírással biztat a vásárlásra, az ellenkezőt éri el, gyanakodni kezdek, ezek nem bíznak a gyártmányuk jóságában, lehet, hogy fűrészporral készítették, és nem kakaóporral, és előre le akarják magukat fedezni: „Kérem, én figyelmeztettem Önöket, ez még csak kísérleti gyártás!"

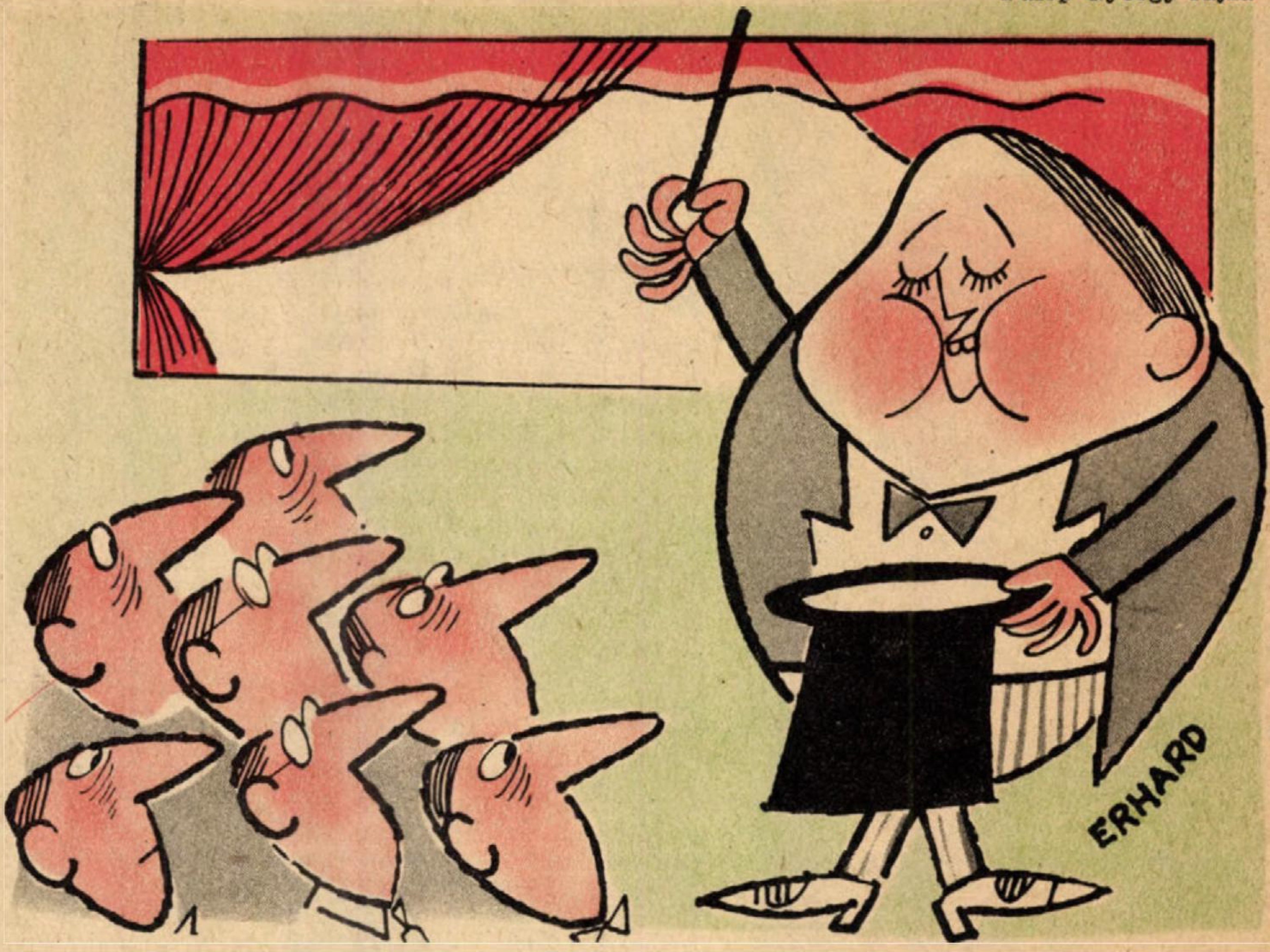
Egyébként, miután az összes többi csokoládét elpusztítottam, ráfanyalodtam a kísérleti gyártmányra is. Szavamra mondom: kitűnő volt, mindenkinek ajánlom.

De miért kísérleteznek a jó bor rossz cégérével?

Nádass József

Cseles bűvész

Fülöp György rajza

– Kaphatnék valakitől egy atombombát?

Szerencsés fordulat

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Nagy bejön a kávéházba, és meglátja, hogy Kiss vidáman kártyázik. Odamegy hozzá, és szemrehányó hangon mondja:

– Kiss, te kártyázol? Hiszen szavadat adtad, hogy nem fogsz többet kártyázni.

– Hát aztán — feleli Kiss. – Az is valami? A saját szavamat akkor veszem vissza, amikor akarom.

*

Az ügyvéd megkérdi Kovácstól:

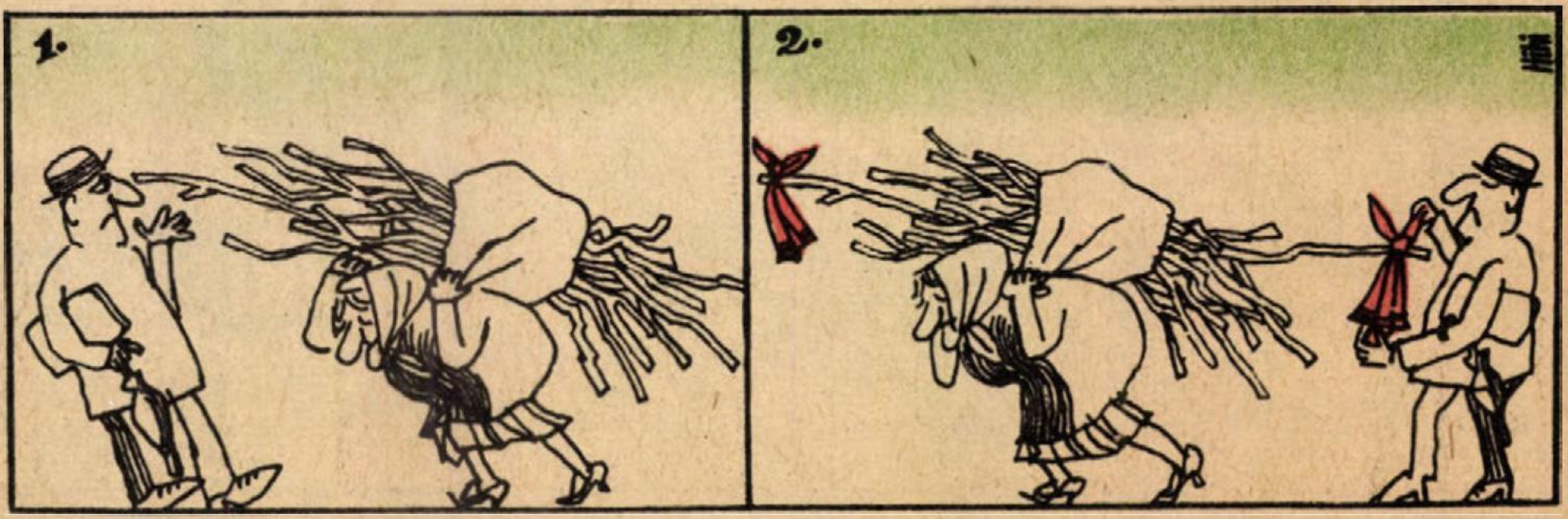
– És miért akar elválni a feleségétől?

– Mert horkol.

– Ez csak nem válóok.

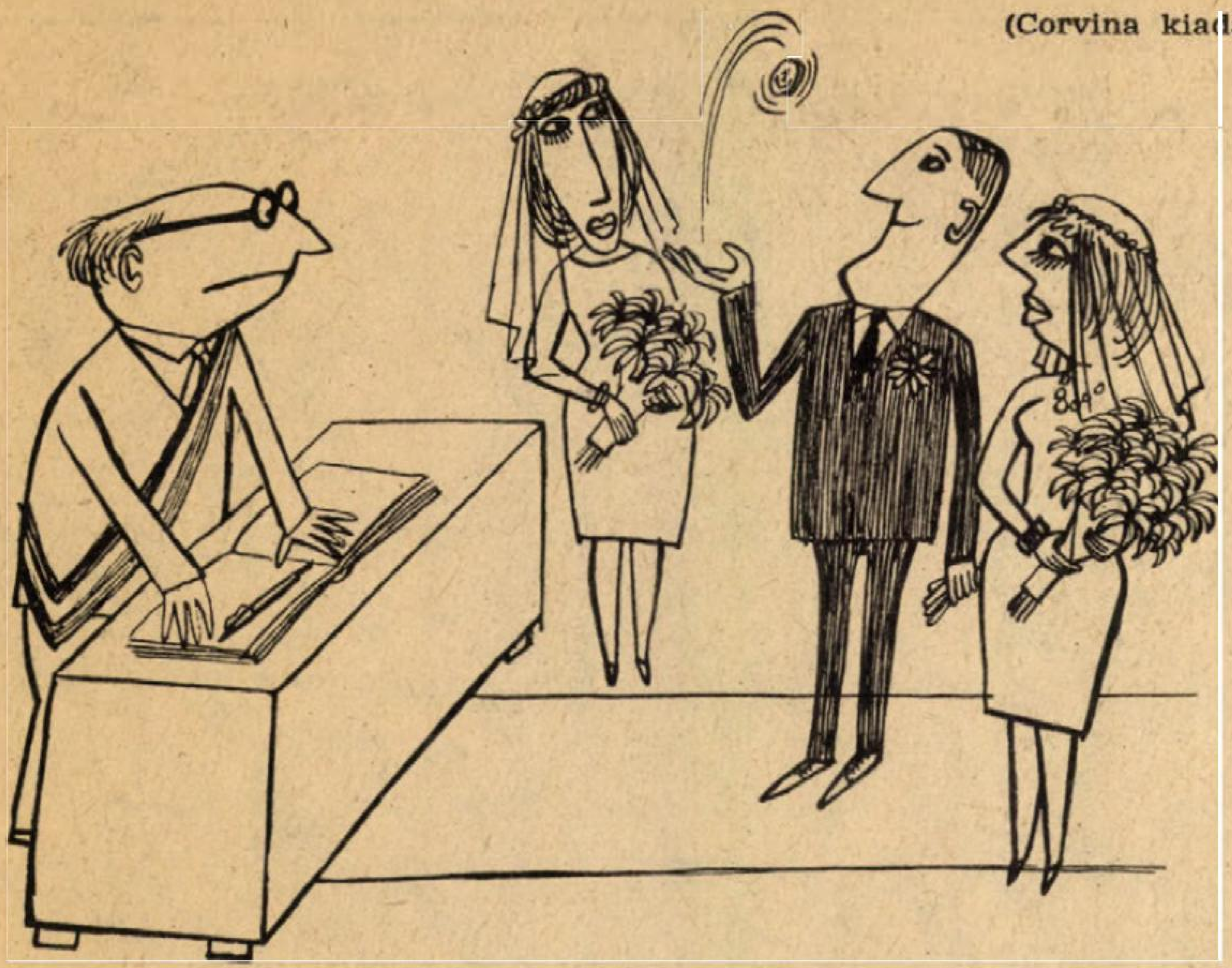
– De igen, kérem, mert mindig másnál horkol.

Jócselekedet

VÁRNAI GYÖRGY „CSENDÉLET" CÍMŰ ALBUMÁBÓL

(Corvina kiadás)

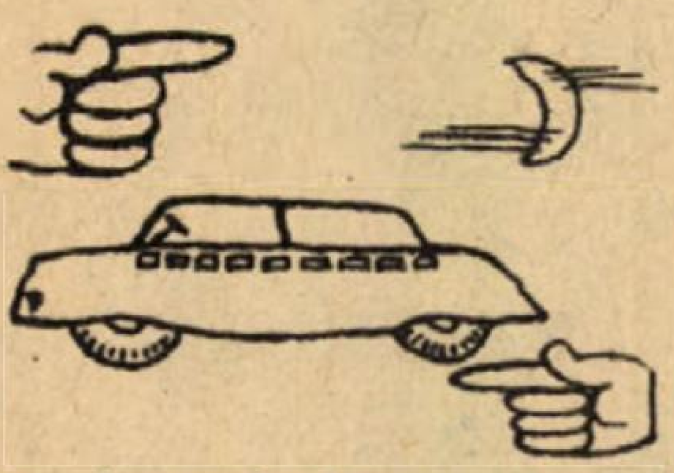

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ZAVAR A TAXI

A Ludas Matyiban „Egy áthelyezés története" címmel cikk jelent meg, mely sürgette a Róbert Károly körúti kórház előtt levő taxiállomás áthelyezését, a betegek nyugalma érdekében. A Fővárosi Autótaxi Vállalat válaszában kifejtette, hogy a taxiállomást nem kívánja áthelyezni, mivel az éppen a betegek érdekében van a kórház közvetlen közelében, ellenben megígérte, hogy alkalmazottait fokozottan ellenőrizni fogja, hogy azok ne zavarják a kórház lakóinak éjszakai nyugalmát.

Véleményem szerint a Fővárosi Autótaxi Vállalat válaszával, illetve állásfoglalásával nem lehet egyetérteni. Betegeink inzultálása, az ablakon történő kőbedobálás, természetesen csak kivételes jelenségek voltak. Ezzel szemben, főleg éjszaka, lár-

ma, hangoskodás, vitatkozás, szinte naponta előfordul. Távolról sem gondoljuk, hogy ezek forrása a gépkocsivezetők helytelen magatartása lenne, hanem mindez a taxira váró, gyakran részeg embe-rektől ered. A taxiállomáson összegyűlt emberek, miközben várják a beérkező kocsikat, nemegyszer vitatkoznak, hogy kit illet meg az elsőbbség. A taxiállomás az éjszakai órákban a részegeket mágnesként vonzza a kórház épülete elé, s ez nyilvánvalóan zavarja betegeink nyugalmát.

Úgy tudjuk, hogy a rendőrség a Róbert Károly körút másik sarkán jelölte ki a taxiállomás helyét. Ez az áthelyezés a kórház érdekeit nem sértené, mert a taxirendelés, betegek számára, általában úgyis telefonon történik.

Dr. Ábrányi István
osztályvezető főorvos

KEDVES

Kitűnő politikai hetilapunk egyik legutóbbi száma felhívta a figyelmemet az apróhirdetésekre. Azt írta, hogy azok sokban a kort tükrözik. Nos, azóta bújom újságjaink apróhirdetéseit, hogy mélyebben beletekintsek atomkorszakunkba. Az állás- és a lakáshirdetések nem érdekelnek, mert állással és lakással is rendelkezem. Ezeket tehát nem mazsolázom. A minap azonban majd kibökte a szemem egy apróhirdetés:

Opel, Wartburg és Trabant Combi kocsik kínálata között akadtam rá a Pankotai Állami Gazdaság hirdetésére: lőcsös igáskocsikat vásárolnának.

Hosszú évek óta siratom paripáinkat, „akik" az utóbbi időben a lóversenytérre és a lóhússzékbe szorultak, a kiválóbbak pedig versenyló vagy hizlalt csikó formájában külkereskedelmünk aktíváit gyarapítják. Most megvigasztalódtam. Mégiscsak lovas nemzet vagyunk! Eladjuk azokat a vacak Opeleket meg Wartburgokat, s elő a lőcsös igáskocsikkal!

Pacik, föl a fejjel, jövőtök újra meg van alapozva!

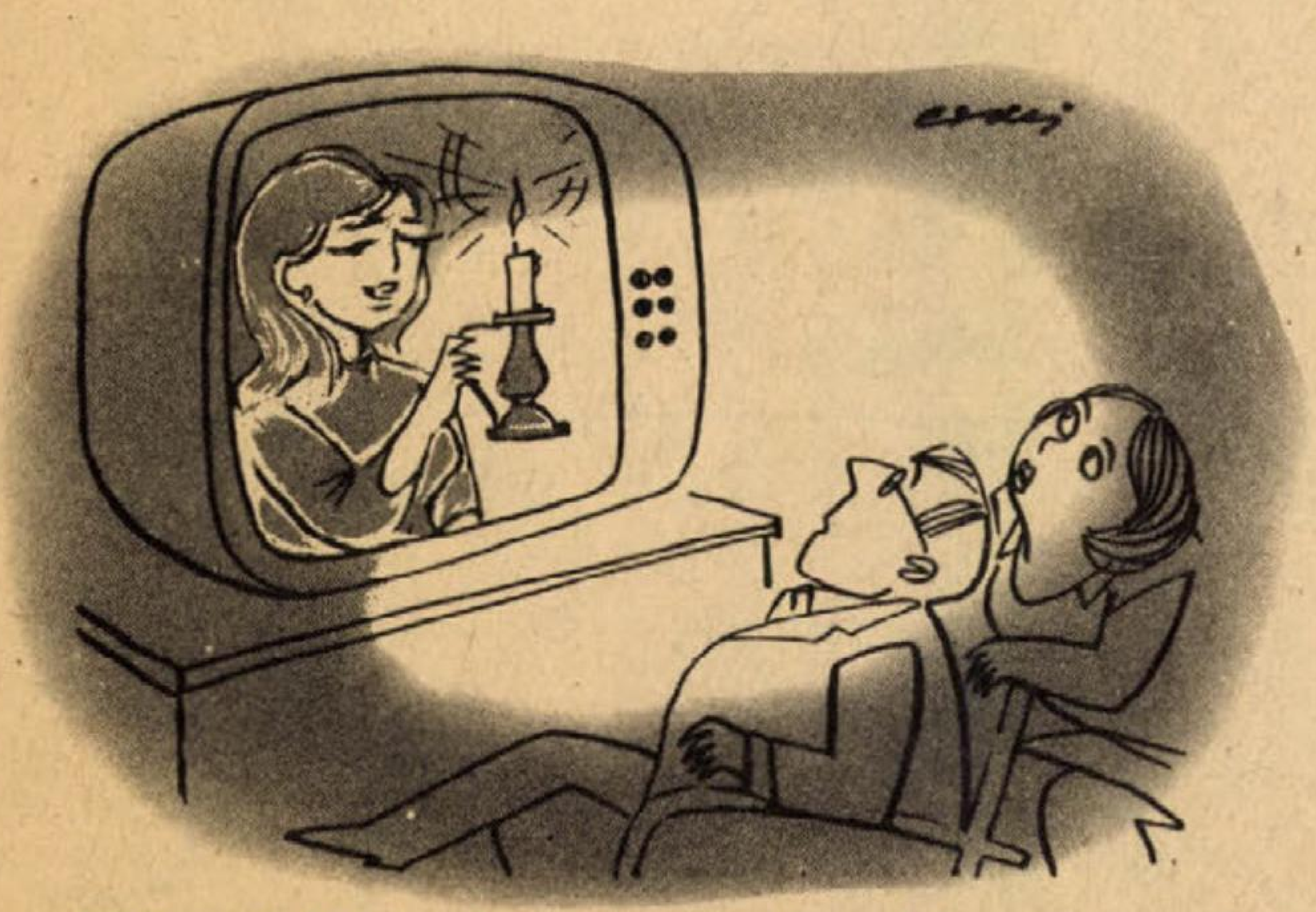
H. L.,
Bp., XII., Kékgolyó u.

A Komárom megyei Dolgozók Lapjában olvastam a jó kövér betűkkel nyomtatott felszólítást: „Romló élelmiszert tartalmazó csomagját még ma adja postára!"

Ha romló élelmiszer van a csomagban, akkor már úgyis késő! Ellenben a romlandó élelmiszert valóban jó idejében elküldeni!

K. V. É.
Tokodaltáró

Technika

– Kedves nézőink, az áramszünet elhárítása folyamatban van!

Oktató tábla

LUDAS!

A Ludas Matyi egyik olvasója azt vitatta a Magyar Nemzet vezércikkírójával szemben, hogy fejezett-e ki a Horthy-rendszer gazdaságpolitikája fölötti kritikát az az a szólásmondás: „Teheti, mert vasúti, magyar állam fizeti..." Engedjék megjegyeznem, hogy ez a mondás régibb a Horthy-korszaknál. A Borsszem Jankó című vicclap állandó figurája volt Pokrócz Ádám vasúti kalauz, kinek hétről hétre megjelenő „nyájaskodásai" *fölött volt* mottó a fenti mondat.

**Dr. H. Gy.,
Mátyásföld**

A minap egy kiló előrecsomagolt kristálycukrot vásároltam. Meglepetéssel olvastam a zárószalagján a felírást: „Budapesti Harisnyagyár". Sose hittem volna, hogy a kristálycukrot a harisnyagyártás melléktermékeként nyerik!

**N. M.,
Bp., XII., Csörsz u.**

A Ludas Matyi 49. számában látható „abszolút" gitár (ellentétben „Több olvasó" állításával) – abszolút jó. A képen szereplő Beatlesek egyikének hangszere is négyhúros – basszusgitár.

Még több olvasó

A Népszava kritikusai hadilábon állnak a nevekkel. A Pirostövű nád kritikájában Győrffy Györgyöt (aki nem is szerepelt) dicsérték György László helyett, a tévé Ludas Matyi-kabaréjáról szóló beszámolójukban Salamon Pált írtak Somogyi Pál helyett.

**B. R.,
Budapest**

Helyzetismeret

Kertész László rajza

Smith: Fogadjunk, hogy nem harap!

RÍMSALÁTA

HELLÉN BÖLCSESSÉG

*A leány, aki letér a
morál útjáról: hetéra...*

HUN FELELGETŐS

*Komádé a pomádé?
Nem, a szomszéd nomádé!*

IRODALMI DIAGNÓZIS

*Szigligeti esztékában
szeszt leltek egy esztétában...*

ŐSMAGYAR KLIKK

*Konok kunok, szívós szittyák
a keltákat kitaszittyák...*

BRIT KALAPOSNÁL

*– Nemez? Nyúlszőr?
– Nem, ez nyúl, Szőr...*

VADÁSZPECH

*Éppen kortyolta pohár serét,
amikor belément a serét...
Mondták is többen a komának:
lőttek a vadászlakomának...!*

FÉRFIAK FIGYELMÉBE!

*Napjainkban simogatni
(ciróka-maróka)
hölgyek fejét veszélyes, mert
lejön a paróka...!*

Szilágyi György

A diadalív árnyékában

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MIT ÍRJAK ODA?

Levelezőlapjaink – nemcsak a képesek, az egyszerű postai levelezőlapok is – némi gondot okoznak minden alkalommal. A címzésre szánt részen, a név odaírására szolgáló pontozott sor fölé ugyanis egy rövidke pont-sort nyomtatnak: ide is kellene valamit írni. De mit?

Egykor, jó húsz évvel ezelőtt, odakerült a „Tekintetes", a „Nagyságos" vagy esetleg a „Méltóságos" címzés. Ezek a rangjelölő szócskák azóta nagyon kimentek nálunk a divatból – a kis pont-sor azonban maradt.

Kétféle megoldás képzelhető el:

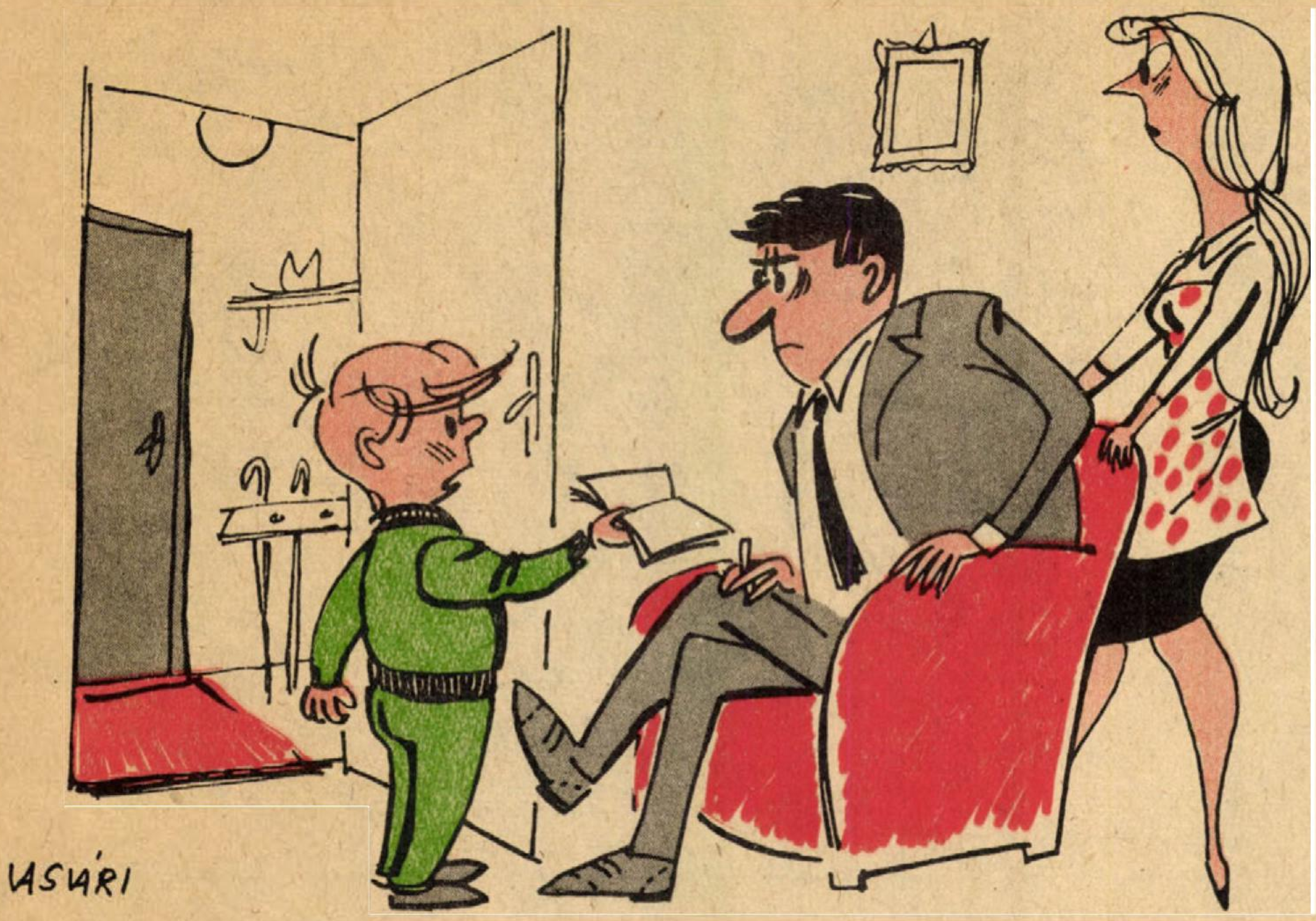
1. Hagyják abba a kis sorocska odabiggyesztését.

2. Vagy pedig, a levelezőlapnyomdák kedvéért a magyar törvényhozás állítsa vissza a címeket, hogy legyen mit a levelezőlapra írni. Magam részére ebben az esetben a „Nagyméltóságú" vagy a „Főmagasságú" címet kérem.

e.

Félév

Vasvári Anna rajza

– Bizonyítványnak nem jó, apu, de próbáld megtenni a lottón . . .

DÖNGI

Fiatalabb éveimben koromhoz képest tűrhetően sakkoztam. Még mint általános iskolás srác, feljártam a Belvárosi Sakk Körbe, és az ifjúsági csapat tagjaként számos mérkőzést izzadtam végig becsülettel, hogy az egyesület színein ne essék csorba.

Itt ismerkedtem meg Dönci bácsival, aki már akkor is kissé pocakos öregúr és jeles sakkozó volt. Dönci bácsitól sok mindent tanultam, megnyitáselméletet, életfilozófiát vegyesen. Tisztelettudó modoromért hamar a jóindulatába fogadott, és azt mondta, ha bármi problémám akad, bátran forduljak hozzá, talán tud segíteni . . .

Az első probléma nemsokára felmerült. Amikor jelentkeztem a gimnáziumba. A nagy múltú tanintézet ugyanis messze környéken híres volt kevés férőhelyéről.

Némi vívódás után elsomfordáltam hát Dönci bácsihoz támogatásért. Az öregúr figyelmesen végighallgatott, majd megkérdezte:

— Személy szerint kitől függ a dolog?

— Doktor Zabhegyi Géza igazgatótól!

— No jó, írok neki az ügyben — s azzal elővette a töltőtollát.

A levél rövid volt, de velős:

„Kedves Géza öcsém!

E sorok átadóját melegen ajánlom szíves figyelmedbe! Széppreményű fiatalember.

Sok szeretettel üdvözöl:

Olvashatatlan Aláírás"

A boríték valósággal égette a tenyeremet, úgy szégyelltem, hogy ilyen eszközökhöz kellett folyamodnom. Mindenesetre elvittem a suliba. Dr. Zabhegyi öszszeráncolt szemöldökkel olvasta végig, s azután bedobta a kandallóba:

— Nálunk nincs szükség protekcióra!! Aki megérdemli, azt mi úgyis felveszszük. Te pedig megérdemled. Na, szervusz.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HA RÖVID AZ IZZÓD . . .

Csillárunkban kiégett az egyik izzó. Vásároltam három 25 wattos, normálfoglalatú, opál gömbégőt. Becsavartam az egyiket a csillárba: nem égett. A másodikkal, harmadikkal ugyanaz volt az „eredmény". Gyártáskor valószínűleg megtakarították azt az ónmennyiséget, ami éppen szükséges lenne az izzó végén a tökéletes érintkezéshez.

Vegyek pótlólag pákát és forrasztóónt is az új izzókhoz, és házilag tegyem használhatóvá?

Jobb lenne, ha ezt a gyár csinálná az izzók forgalomba hozatala előtt!

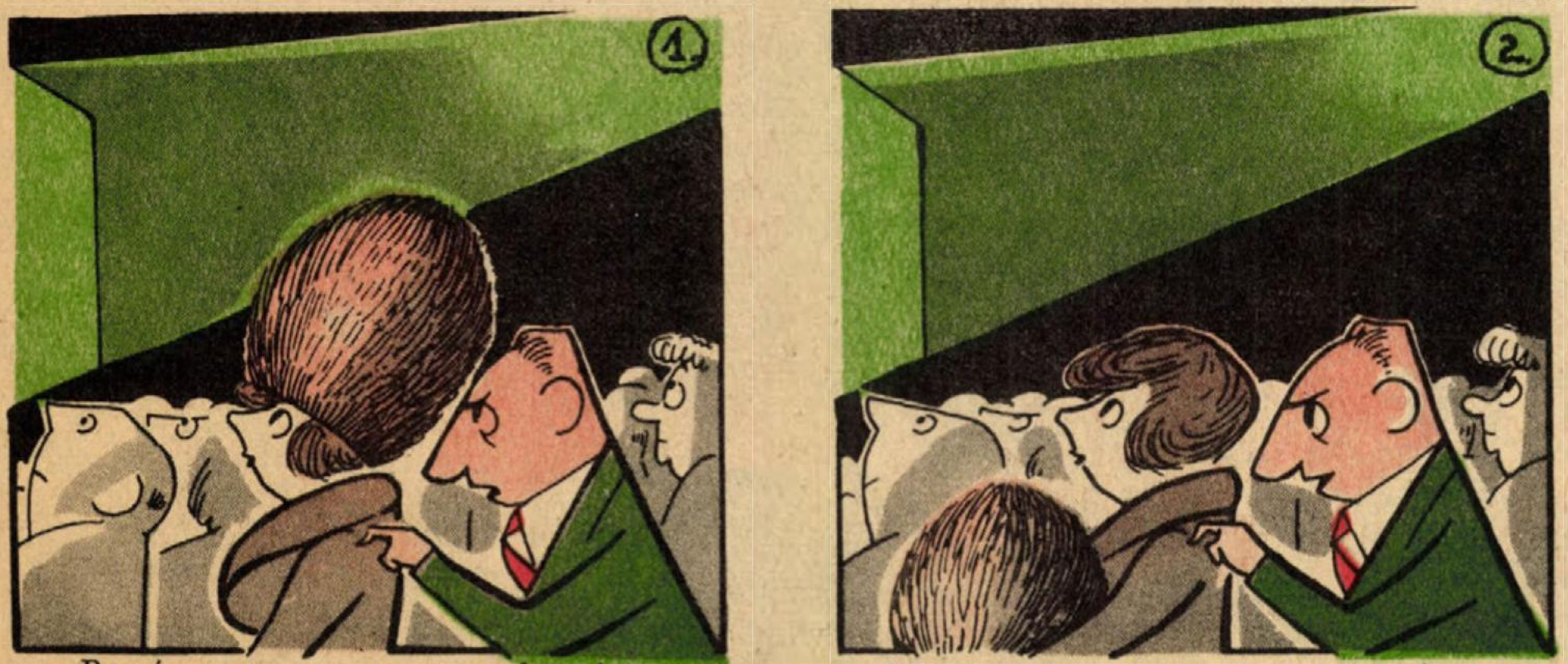
D. D.,
VIII., Dobozi u. 7/9.

Súlytalanság

Kritika

Szegő Gizi rajza

– Bocsánat, asszonyom, vegye le a kucsmáját, mert nem látom a filmet.

– Bocsánat, asszonyom, tegye fel a kucsmáját, mert látom a filmet.

...bácsi

A versenyszerű sakkozást más irányú elfoglaltságom miatt később abbahagytam, de őrangyalommal azért nem szűnt meg a kapcsolat. Ha valami komolyabb elintéznivalóm támadt, mindig elbandukoltam a Belvárosi Sakk Körbe, lejátszottam néhány partit Dönci bácsival, és utána pironkodva pártfogó sorokat kértem.

Az aggastyán príma ajánlólevelei révén szerencsésen leérettségiztem, simán bejutottam az egyetemre, s ott öt esztendő múlva tisztes eredménnyel államvizsgáztam, utána pazarul elhelyezkedtem, majd nem sokkal később megnősültem, és berendeztem egy takaros kis fészket.

Nemrég a vállalatnak valami fontos importengedélyre lett volna szüksége, de az istennek se sikerült megszerezni. Az igazgató egész nap a haját tépte, és a főmérnök egész nap a kezeit mosta, ám hiába. Ekkor eszembe jutott sokszoros jótevőm. Neki gyerekjáték egy ilyen papírt megszerezni.

Felugrottam este a Sakk Körbe, elpanaszoltam vállalatunk bánatát, és tíz óra három perckor már a zsebem mélyén csücsült egy rendkívül meleghangú ajánlólevél egyenesen X. Y. miniszterhelyettesnek címezve.

Hálát, sőt csodálatot éreztem a befolyásos, ám érthetetlenül szerény körülmények között élő, szellemileg oly friss aggastyán iránt, hisz' számtalanszor kihúzott

a lekvárból a legcsekélyebb ellenszolgáltatás nélkül. S bár a kíváncsiság a tiszteletlenség egyik fajtája, megkérdeztem tőle:

— Dönci bácsi mindenkit személyesen ismer, akinek eddig írt az érdekemben?

A sokat tapasztalt emberek bölcs, szelíd mosolyával válaszolt:

— Egyiküket sem ismerem, édes fiam. De téged jól ismerlek, és tudom, hogy tetőtől talpig megbízható sakktárs vagy. Ezért bátran mertelek ajánlani...

Dalmáth Ferenc

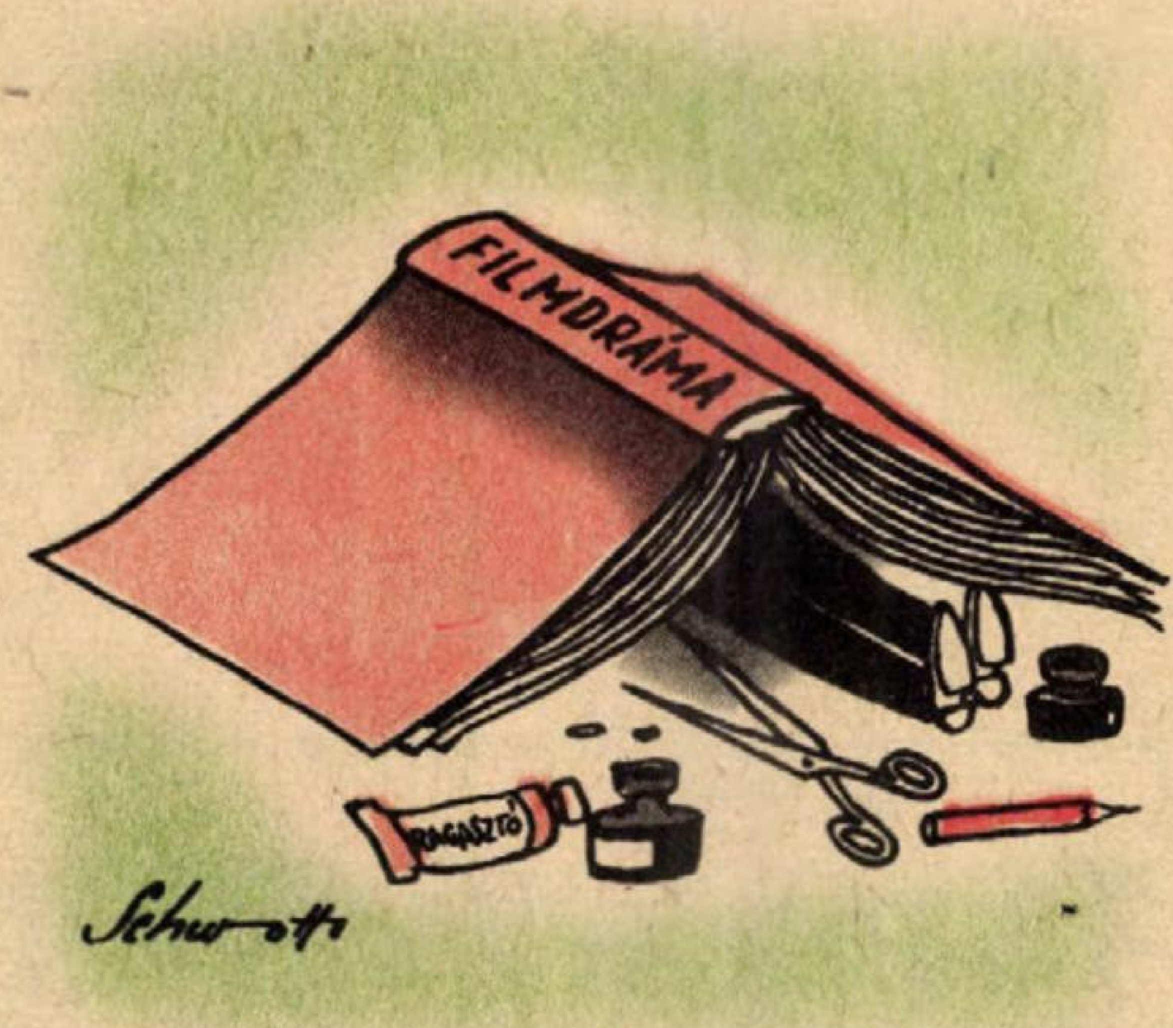
Dél-Amerikában

Mészáros András rajza

– Valami juntától keresik excellenciádat!

Menet közbeni javítások

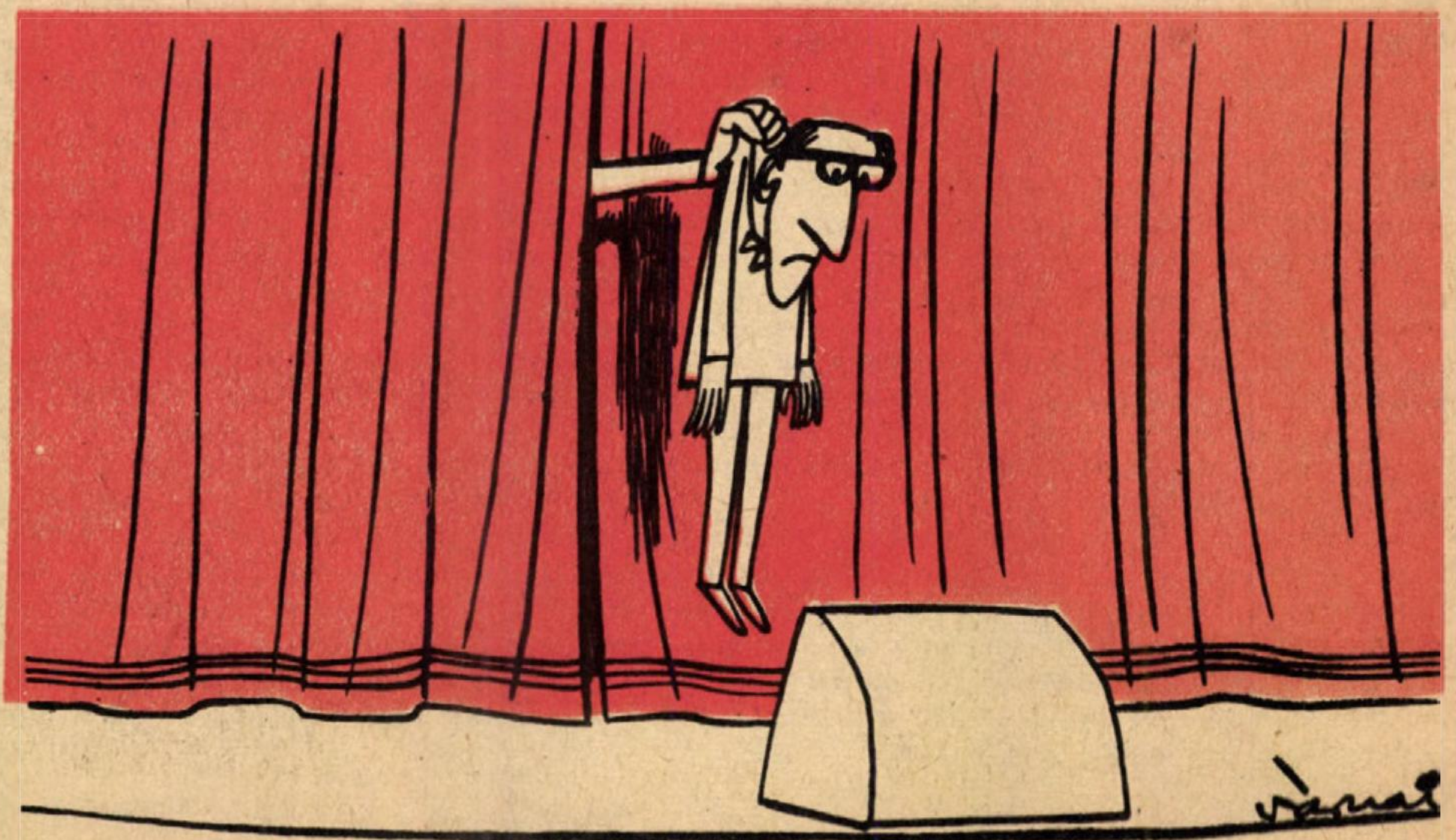

Slágerénekes

Premier

Várnai György rajza

AZ ASSZONY ÉS KORA

Az asszony hogyha harmincéves,
maga a nyár! oly szép, oly érett!
A hamvas almához hasonló,
melyet nem illetett a féreg.
Merő mosoly, merő egészség,
szemén és hangján semmi fátyol.
Úgy tépi le a friss szerelmet,
akár a gyümölcsöt a fáról.
És mindig szomjas, mindig éhes
az asszony, hogyha harmincéves.

Az asszony hogyha negyvenéves,
már nem oly harsány kedvű asszony,
foglalkozik már néha avval,
hogy néhány évet elsikkasszon.
Egy-egy ősz hajszált tép ki titkon,
hogy a szerelme meg ne lássa,
elkendőz egy-egy szarkalábat
szemének csillag-villanása.
Mint Odüsszeusz, leleményes
az asszony, hogyha negyvenéves.

Az asszony hogyha ötvenéves,
fészket kíván, ez minden óhaj.
Nem vágyik már hangos szüretre,
beéri kis borkóstolóval.
Ha fodrászatba indul, útját
figyelni már nem veszedelmes,
most ő figyeli férje útját,
mert újra férjébe szerelmes.
Ötven körül ez gyakran így van
s már holtomiglan-holtodiglan.

Bródy László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GURÍTÓRA KERÜLÖK

Józan életű, bornemissza ember hírében álltam mindig, s már éppen dísztagjává akart emelni az Alkoholellenes Liga — amikor sajnálatos törés állt be az életemben.

Rászoktam ugyanis a gyakori, a rendszeres — utazásra.

Útiportyáimat többnyire a Keleti pályaudvarról kezdem, s indulás előtt bambival, gyümölcslével próbálom magamat felüdíteni, mivel maga az utazás nem éppen felüdülés...

Ha van időm és türelmem a kétszeri sorálláshoz, a bisztróban ihatok kátrányízű szörpöt, szerencsésebb napokon gyümölcslevet is. Ha kivételesen szerencsés a napom, még válogathatok is parmen és almuska között.

Ám az utasoknak (köztük nekem is) rendszerint kevés az idejük indulás előtt, s annyira elég csak, hogy az állomás peronján levő büfékben próbálják oltani szomjukat. Kaphatnak is ott forralt bort, nyolc-tízféle palackozott hideg bort — de szörpöt vagy gyümölcslét nagyon ritkán. Akkor is csak egyfélét. A választék: almuska.

Akinek ez nem tetszik, szomjan száll a vonatra, s bevárja, míg Kőbányán „fellépnek" a maszek-sörösök, akik a MÁV-alkalmazottak szeme láttára űzik az árdrágítással egybekötött jogosulatlan kereskedelmet... (Ez az úgy-

nevezett „csatos-csárda": egy tízesért lehet kapni egy csatos-üveg sört.)

Távolsági vonatokon ott van még a tikkadó utasnak utolsó mentsvárként a büfékocsi, amely fel van szerelve borral, pezsgővel, márkás sörökkel, röviditalokkal — esetenként hűsítővel is. Ám megeshet (meg is esett, velem is), hogy szeszmentes itókaként csak „limonádé" kapható: langyos vízben elkevert citrom és cukor, 5 forint 20 fillérért...

Csoda-e, ha ilyen körülmények között a legbigottabb antialkoholista is rákap a sörre, borra, pálinkára!?

Csoda-e, hogy annyi a részeg, randalírozó utas, hogy a MÁV a gyermek- és tanulókocsik mintájára lassan már kijózanító-kocsikat is kénytelen lesz a szerelvényekhez kapcsolni!?

Érzem, én sem sokáig bírok ellenállni a kísértésnek és a szomjúságnak. Sörissza-borissza leszek magam is, a MÁV jóvoltából, s menthetetlenül a lejtőre (vasutas nyelven: gurítóra) kerülök.

Hacsak le nem szoktatom magamat az utazásról.

Vagy az Utasellátó rá nem szokik arra, hogy mindig és mindenütt tartson hűsítőket, üdítőket, legalább olyan nagy választékban, mint amilyen bőséges a választék a szeszesitalokban!

Radványi Barna

Nehéz válaszok

A Rákóczi út és a Nagykörút sarkán egy régi barátommal találkoztam. Barátságosan üdvözöltük egymást, majd az illető ezt a kérdést tette fel:

— Hogy vagy?

Már-már válaszoltam, amikor hirtelen bizonytalanság fogott el. Hogy is vagyok? Ha azt mondom, jól, ezzel tulajdonképpen csak részigazságot mondok, mert egy kicsit fáj a fejem, de ha azt mondom, hogy rosszul vagyok, azzal sem ragadom meg a teljes igazságot, mert enyhe gyomorbántalmaim elmúltak. Viszont még mindig érzem a bokarándulásomat, nem kérkedhetem tehát azzal, hogy jól vagyok, de ha arra gondolok, hogy látásom és hallásom kitűnő, s nem lehet panaszom ízületeimre sem, akkor éppenséggel volna okom elégedettségre, csak ne bosszantott volna fel a kalauz a villamoson, annál kedvesebb volt viszont hozzám egy kiszolgálónő a közértben, amikor kávét vettem. A különféle tények dialektikus egybevetéséhez még hozzá sem kezdhettem, amikor barátom ezt a kérdést tette fel:

— Mi újság?

Megint megtorpantam. Mert ha személyes természetű újságok iránt érdeklődik, akkor esetleg elmondhatnám neki, mi újság munkahelyemen és otthon, bár a legtöbb közölnivaló nélkülözi az újdonság ingerét, alapjában véve eléggé megszokott események történnek velem. Hasonlóképpen nehéz helyzetben vagyok a bel- és külföldi újságok elbírálása terén, s meg kellene állapítanom a fontossági sorrendet is a politikai, irodalmi, művészeti és tudományos események között, nem is beszélve arról, hogy mindegyikben az újat kell megkeresni, olyasmit, ami elüt a régitől, valami újat mond. Sok időm nem volt gondolkozni, mert új kérdés következett:

— Mit csinálsz mindig?

Ez a kérdés szíven ütött. Volt ebben a néhány szóban valami ijesztő számonkérés: ember mit csinálsz, mivel töltöd fogyó idődet, hogyan viszed előre az emberiség ügyét, mi hasznodat veszi a világ, alkottál, hatottál, gyarapitottál-e az elmúlt napokban? A számotvetés, a lelkiismeretvizsgálat rémesen feszítette belsőmet, s magamba roskadva igyekeztem megfogalmazni a létfontosságú választ, amikor már a következő kérdés csengett fülemben:

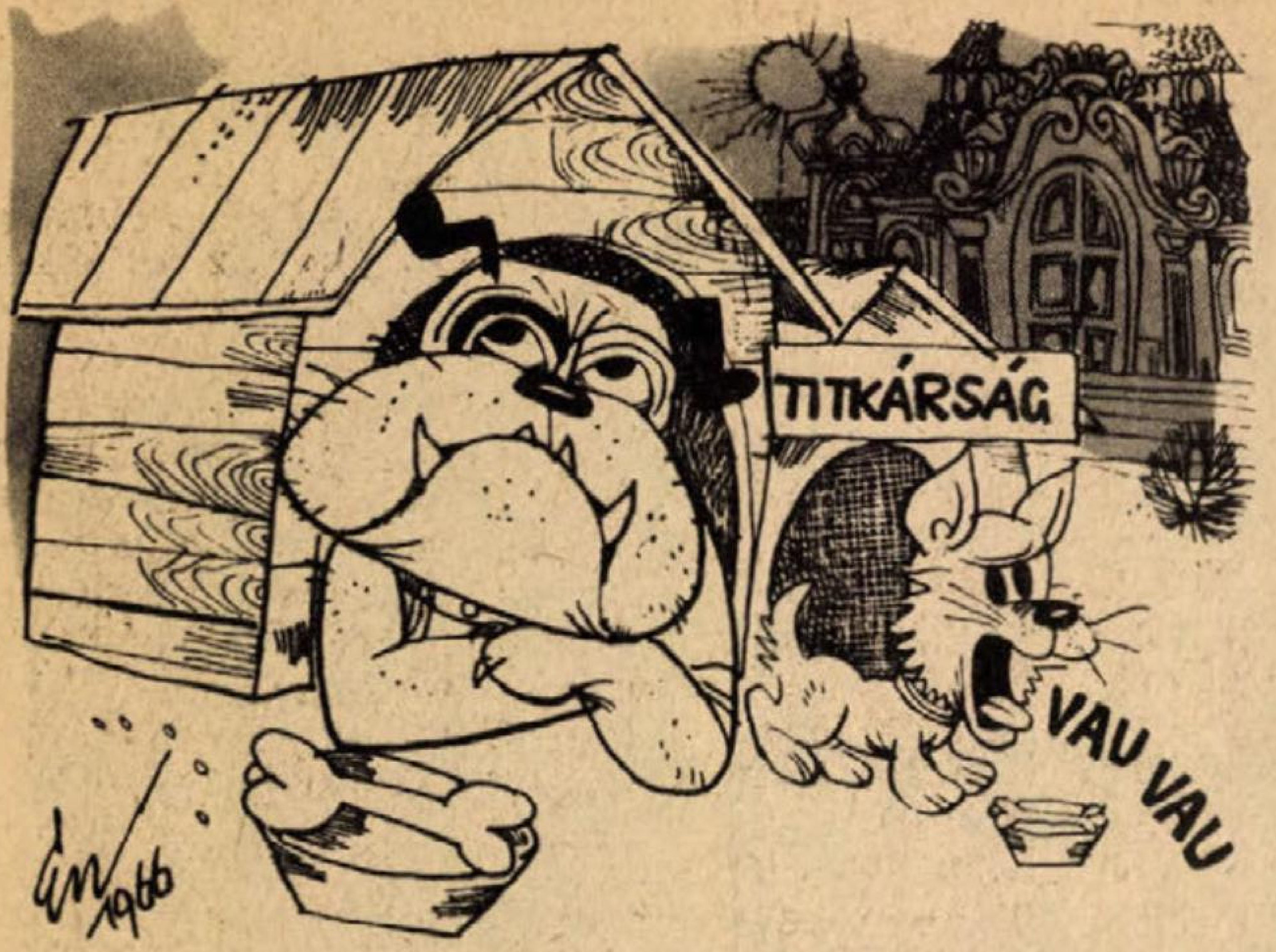
— Mit szólsz ehhez az időjáráshoz?

Újabb nehézség szakadt rám. Mert először is meg kellene állapitanom az időjárás jellegét, kiterjedtségét, tárgyi és személyi vonatkozásait, fejlődési irányát, viszonylagosságát előbbi és következő állapotához, magának a fogalomnak a pontos jelentését, hiszen már maga a szó — időjárás — folyamatosságot fejez ki, s nem lehet kiszakítani összefüggéseiből.

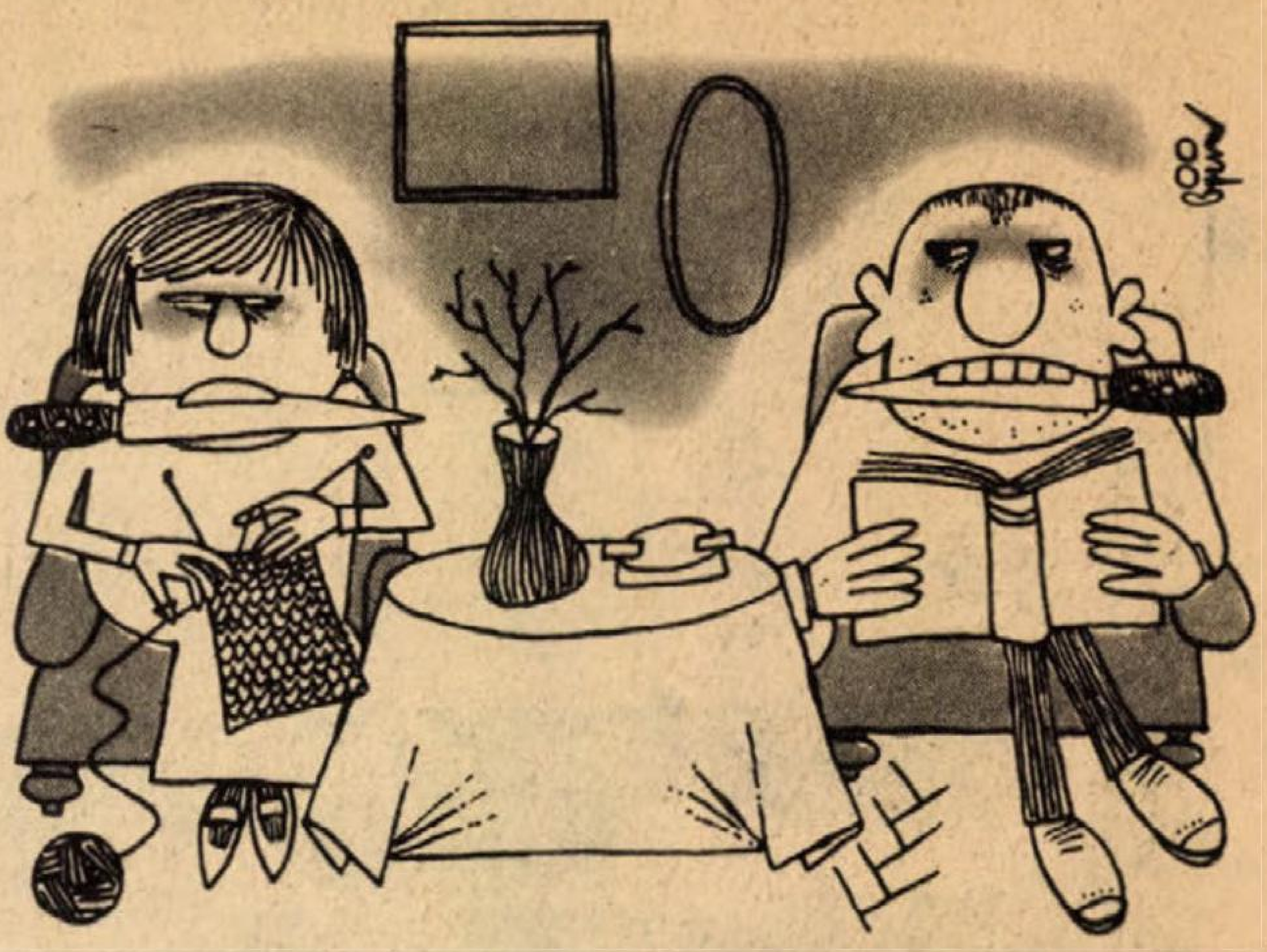
Nehézségeimről azonban említést sem tehettem, mert barátom „Na, szervusz!"-kiáltással barátságosan megveregette a vállamat és otthagyott. Tépelődéseim nem tűntek fel neki, mert szerencsére oda sem figyelt arra, hogy kérdéseire válaszolok-e egyáltalán. Lehet támaszkodni az emberekre!

Feleki László

Szervezettség

Rossz házasság

A pozitív FARKAS

Nem szeretem a farkast. Sohasem szerettem, sőt... Ha jól emlékszem a Piroska-üggyel kapcsolatban gyűlöltem meg először, majd a természetrajzban tanultak alapján másodszor, amikor megtudtam, hogy „háziállataink egyik legnagyobb ellensége", harmadszor Jókai utáltatta meg velem az ordast (lásd: Kőszívű ember fiai), negyedszer, ötödször és

sokadszor mindaz, amit róla olvastam, hallottam, láttam. És most mindez, az évtizedek alatt kialakult és sok tekintetben tudományos alapon álló farkasellenes szemléletem halomra dőlt — ha nem is egy perc, de másfél óra alatt. Megismerkedtem ugyanis a MOKÉP jóvoltából Walt Disney Lobójával, a farkasok királyával.

Lobót szinte abban a pillanatban ismertem meg, amikor tiszteletreméltó szüleinek ötödik gyermekeként világra jön. A modern technikolor jóvoltából igen árnyaltan, dallal és narrátorral aláfestve követtem életútját. Izgultan érte, amikor csetlő-botló, butácskán kíváncsi „üntyili-prüntyili" apróságként első lépéseit teszi a kegyetlen világban.

Nemsokára azon kaptam magam, hogy amikor jóságos és gondos atyja űzőbe vett egy kedves, kecses és oly szelíd őzikét, én, aki világéletemben őzikepárti voltam, aki a légynek sem tudok ártani, azért drukkoltam, hogy a lompos ordas elkapja a szerencsétlent, vérét ontsa, a húsát marcangolja, hogy az édes Lobócskának legyen papikája.

Azután felnőtt Lobó, s önálló életet élt, majd megnősült, családot alapított, s én továbbra is neki, a farkasnak szurkoltam, hogy sikerüljön szűgyön kapnia a borjút, s haragudtam a pásztorokra és a vadászokra, akik nem restellték csapdát állítani a szerencsétlennek, akik puskával vadásztak rá, akik vérdíjat, egyre magasabb vérdíjat tűztek ki a fejére.

Mondom, szégyen ide — szégyen oda, rövid másfél óra leforgása alatt farkaspárti lettem, és megkönnyebbülten sóhajtottam föl, amikor Lobo, túljárva az életére törő galád vadászok eszén, kiszabadítja párját a fogságból és családjával vidáman száguldoz a finálé dallamánál a The End alatt.

A moziból hazatérőben, a fülembe mászott Lobo-dalt dúdolgatva önkritikát gyakoroltam több évtizedes polgári szemléletem felett, s beláttam, hogy nem szabad dogmatikusoknak lennünk, nem szabad egy kalap alá vennünk minden farkast, hiszen vannak pozitív farkasok is. Mint például Lobo.

Sólyom László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁROM KIS ÜGY

1

Megköszönjük a szerkesztőség közreműködését a viharlámpák ügyében. Az ÜVÉRT a lámpákat gazdaságunk címére már meg is küldte.

Márkus Mihály ig.
Pankotai Áll. Gazdaság

2

A Medicor Művek az akkumulátoromat — amelyre lapjukban panaszkodtam — kicserélte. Az előjelek nagyon biztatóak! Japán zsebrádióm így még sohasem szólt. Hangereje tökéletes, hangszíne tiszta, és több állomást hoz be, mint eddig bármilyen áramforrással.

Petővári Elemérné
VII., Akácfa u. 7.

3

Gerhard Zoltánné, a kiskőrös–feketehalmi tanyai iskola igazgatója, a nyáron tanulmányi kirándulást vezetett Sopronba. A Vas megyei árvizek miatt kerülőutat kellett tenniük, amelynek többletköltségét az Autóbusz-Tours a kiránduló gyerekekkel akarta megfizettetni. Az igazgatónő ezt méltánytalannak tartotta, s panaszos levelet írt emiatt szerkesztőségünkhöz.

Kérésünkre a KPM Autóközlekedési Vezérigazgatóság a panaszt megvizsgálta, és a kerülőút többletköltségét méltányosságból elengedte. Így hát a feketehalmi gyerekek nem lettek „árvízkárosultak".

Másnapos kenyér

Peches kasszafúró

Sajdik Ferenc rajza

– Nincs áram!

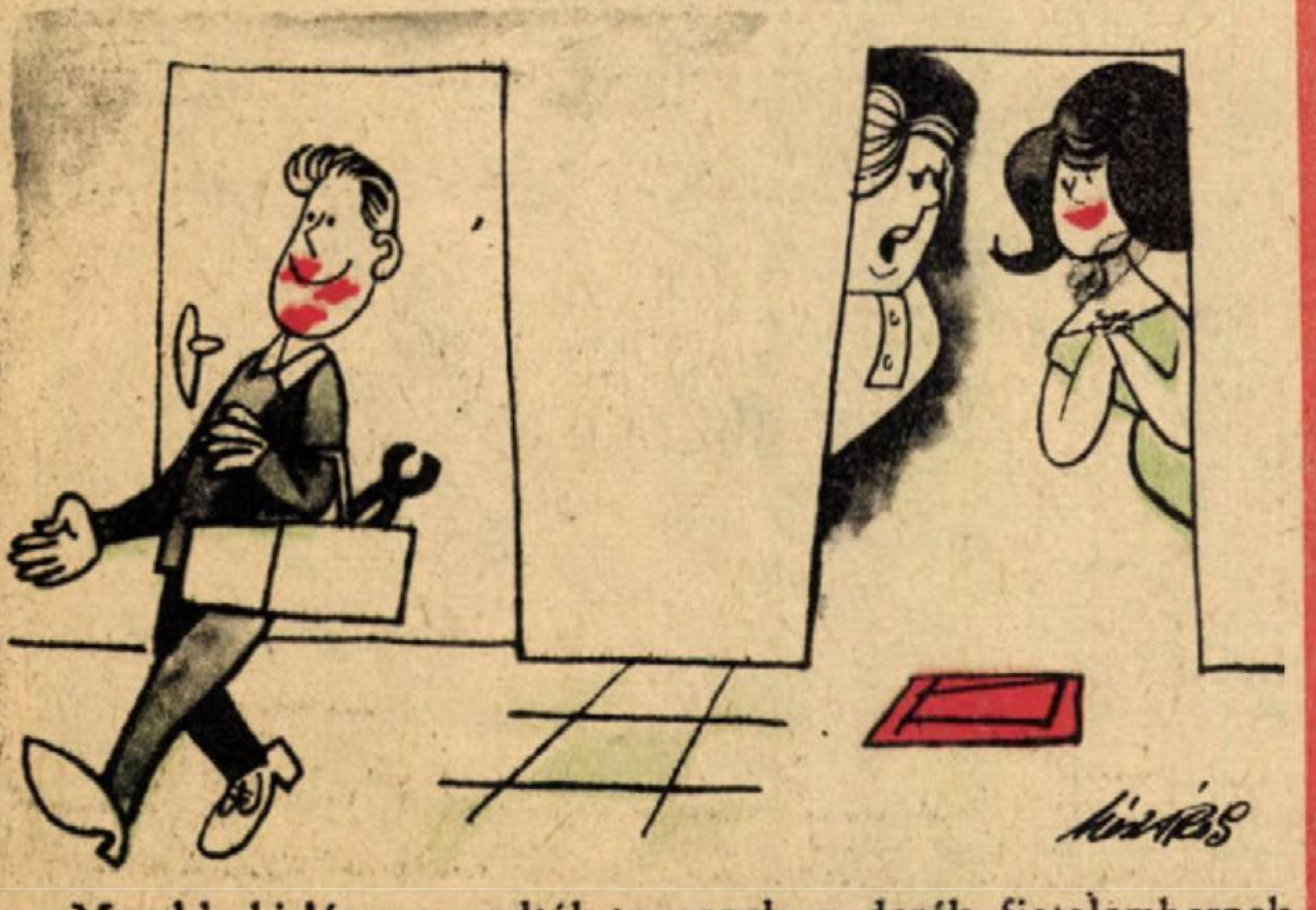
Rövidesen automatizálják a könyvelést

Barát József rajza

– Így kell mérleget csinálni, te pupák!

Lelkiismeretes mama

– Mondd, kislányom, adtál te ennek a derék fiatalembernek borravalót?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

Lapjukban szóvá tették, hogy a könyvek jelzőszalag nélkül jelennek meg. A múlt év negyedik negyedétől a könyvkiadók anyagellátása megjavult, s a fontosabb könyveket ismét ellátják jelzőszalaggal.

Pálos Endre
oszt. vez.,
Művelődésügyi Minisztérium

A budai Duna-part Lánchíd és Szabadság-híd közötti szakaszán három helyen van lépcső az alsó és felső rakpart között. T. I. olvasójuknak a lapban megjelent javaslatát: az Erzsébet hídnál egy újabb lépcső építését az alsó rakpart keskenysége nem teszi lehetővé. Még egy lépcsőnek a megépítése a rakpartnak ezen a szakaszán a gyalogos forgalmat növelné, a félméteres, keskeny padkák viszont nem alkalmasak nagyobb forgalom balesetmentes lebonyolítására.

Mérei Ferenc
csop. vez. főmérnök
Fővárosi Tanács

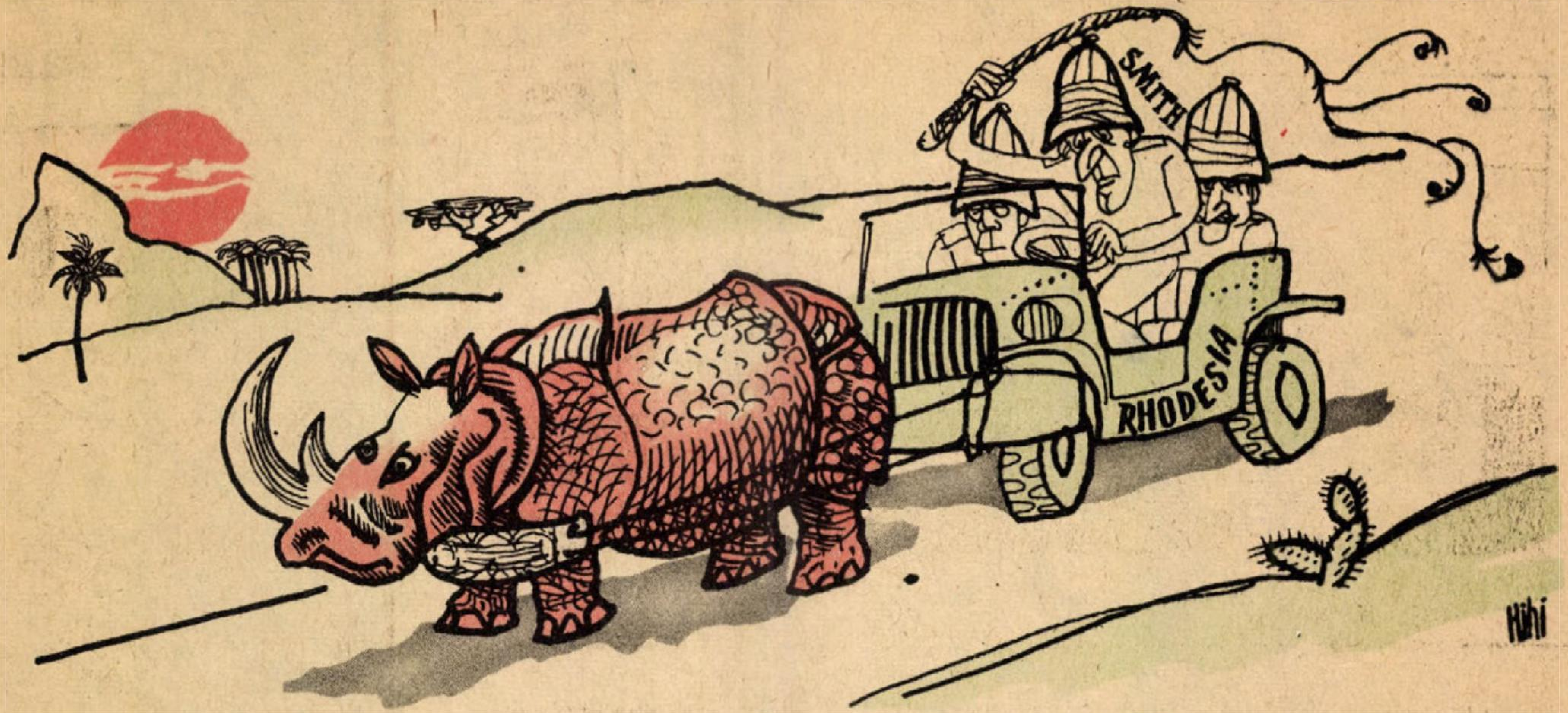
A „Hol az orsó, komámaszszony?" címmel megjelent írásukra közöljük:

Az Alföldi Műanyagfeldolgozó Vállalattól – az előző évek forgalmi adatainak figyelembevételével – 1965-ben 24 ezer 127 milliméteres magnetofon-orsót rendeltünk, s ennyit hoztunk forgalomba. A kisebb méretű orsókból pedig, nem a vevők bosszantására – ahogyan a cikk állítja –, hanem a korábban felmerült igények kielégítésére, Olaszországból hoztattunk be húszezer darabot.

Rádió és Villamos tömegcikk
Nagyker. V.

Benzinhiány

Hegedűs István rajza

Traktorosnak készül

– A vezetést még gyakorolnod kell, az ivás már megy.

Ravasz vidéki

– Maga azt mondta, hogy Újpesti.
– Igen, kérem, egy új pesti.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZÁJHAGYOMÁNY

A szilveszteri trombita valóságos néphagyomány ma már minálunk. S mint általában a néphagyományok: ez is szájról szájra terjed...

1965 szilvesztere, Budapest, Nagykörút: ember ember hátán, trombitaárus a trombitaárus hátán. A becsületes árusok nem akarják bebóvlizni a kedves vevőt rossz hangú vagy megsüketült trombitával, ezért rászólnak minden vásárlóra: „Tessék kipróbálni!"

A vevő persze kipróbálja, s ha néma, vagy nem úgy szól, mint szeretné, visszateszi a többi közé, s válogat tovább, míg csak kedvére való nem akad...

Az ügybuzgó árus gyakran maga is segít: sorra fúvogatja a papírtrombitákat, s ha egy szépen zengőre akad közöttük, azt tukmálja rá a kedves vevőre.

Az elnémultakat, a gyengén szólókat vissza teszi ő is a többiek közé, hadd vegye a szájába más is, hadd terjedjen a bacilus, az influenza s mindenféle „szájhagyomány".

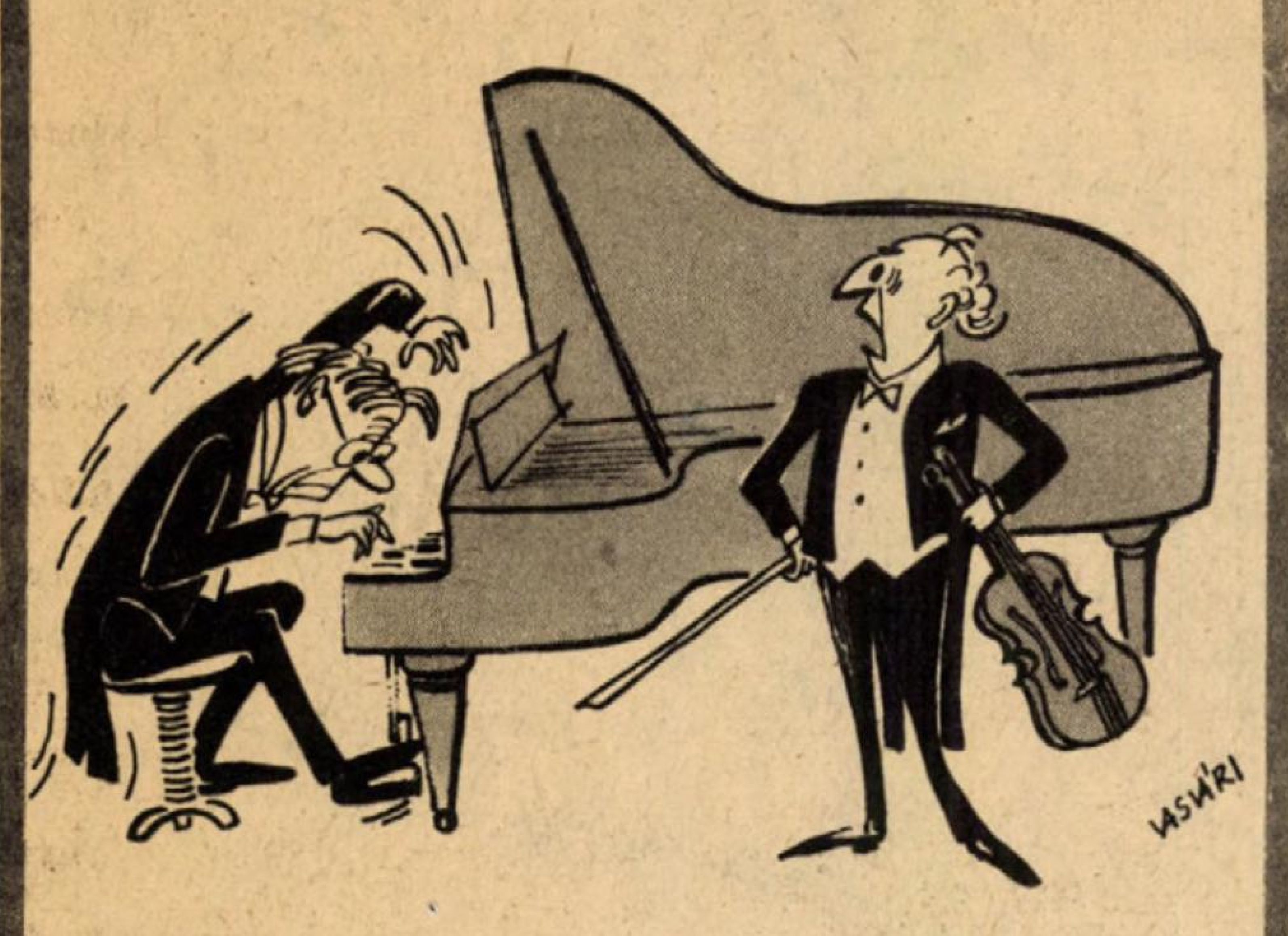
(r.)

Országúton

Várnai György rajza

Hiúsági kérdés

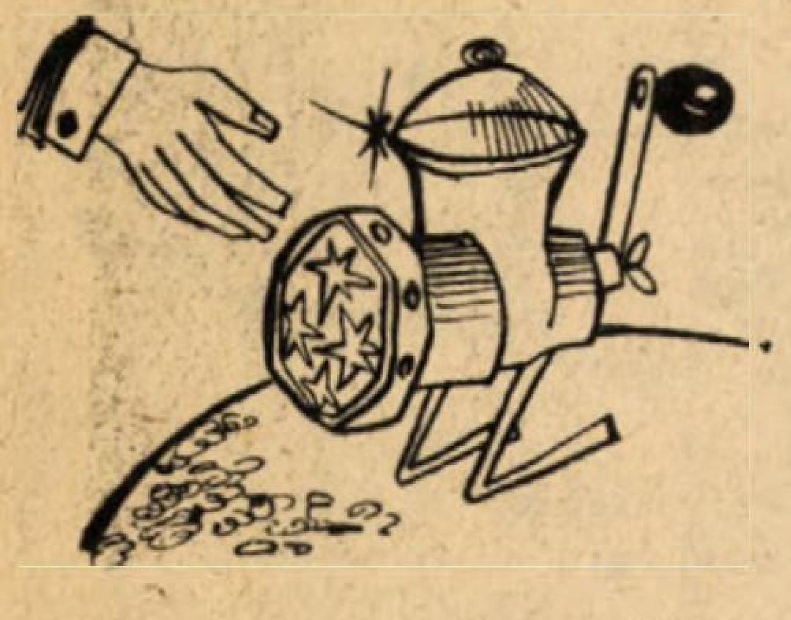

– Idc figyeljen! Maga kísér engem, vagy én kísérem magát?!...

FIGYELMES GYEREK

Lajos bácsi közvetlen szomszédom, nyugdíjas. Tavaly karácsonykor behívott a lakásába.

— Mutatok magának valamit — mondta titokzatosan. — A fiam, amint tudja, jó pár éve kinn él Amerikában. Világpolgár lett, egész évben utazik. De odakinn sem feledkezett meg az apjáról. Látja, mit kül-

dött nekem Detroitból? Nézze ezt a gyönyörű bakelit húsdarálót! Tetszés szerint csillag vagy romboid alakra darálja a fasírt húst.

— Nem mindegy annak a fasírtnak, hogy milyen alakú? — kérdeztem némi gúnnyal.

— Mit tudja maga, milyen a kulturált konyhaművészet! — legyintett Lajos bácsi, majd rámutatott egy hosszú, színes szalagra. — Ezt nézze meg! Valódi nyugatnémet könyvjelző. Hamburgból küldte a fiam, mikor ott járt. Odakint egy könyvet nem kell szamárfüllel ellátni, ahol abbahagytuk az olvasást, hanem odatesszük a könyvjelzőt. Ez pedig egy valódi angol nadrágtartó. Londonból küldte az én drága jó fiam. Ezt nevezem nadrágtartónak. Nézze ezt az elegáns angol fazont. Milyen sikkes! Nem leszek bolond magyar nadrágtartót használni, mikor az én fiam elküldi nekem a világ legjobb nadrágtartóját!

— De amint látom, Lajos bácsi nadrágszíjat hord — mondtam csodálkozva.

— Ez magánügy. Az a fő, hogy a fiam odakinn gondol rám. Ezt nézze meg! Ezt Párizsból küldte a fiam, mikor ott járt. Egy darab francia kerékpárbelső. Higgye el, sírtam a boldogságtól, mikor megkaptam.

— Úgy tudom, Lajos bácsinak nincs is biciklije.

— Na és? Egy nyugdíjasnak nem lehet egy kerékpárbelsője?

— Csak egyet kérdezek Lajos bácsitól. Ha ennyire el van ragadtatva mindentől, ami külföldi, miért nem megy ki a fiához Amerikába?

Lajos bácsi gyengéden megsimogatott egy norvég szivarvágót:

— Amint látja, így mindent megkapok tőle. Félek, hogy odakinn nem lenne hozzám ilyen bőkezű!

Galambos Szilveszter

a Ludas Matyi színpada

PRO MEMORIA

(Szín: a „Zöld kukorica" vendéglő ivója, ahol a pult előtt — boros pohárral a kezében — két középkorú férfi beszélget. Az imént ismerkedtek össze. Az egyik férfi alacsony, kövér és bánatos, a másik sovány, szemüveges és együttérző.)

SOVÁNY: Szóval ez a Vencel egyszerűen nem ismerte meg magát?

KÖVÉR: Én már nem is tudom, hogy mit gondoljak... Hiába magyaráztam neki, hogy négy évig együtt dolgoztunk a Bizsu kátéesz központjában, hogy én vagyok az a Kenderesi Béla, aki őt bevezette a szakmába, sőt, amikor jött egy váratlan revízió...

SOVÁNY: Mondja, tisztelt uram, már máskor is megesett magával ilyesmi?

KÖVÉR: Csak ilyesmi történik velem. Amint egy kicsit messzebb kerülünk egymástól, engem a barátaim, ismerősem másodpercek alatt elfelednek.

SOVÁNY: Különös, felettébb különös. Mi lehet e furcsa állapot magyarázata?

KÖVÉR: Fogalmam sincs. Ez az én nagy tragédiám. Mert, kérem, én nagyon szeretem az embereket. Soha nem kérhettek tőlem olyat, amit én boldogan meg ne tettem volna.

SOVÁNY: Stop! Itt van az eb elvermelve!

KÖVÉR: Hol?

SOVÁNY: A maga jóságában, tisztelt uram! Maga, amint a szavaiból kiveszem, úgynevezett áldott jó ember, márpedig ez a fajta hosszú távon elviselhetetlen.

KÖVÉR: Mit tegyek? Adjon tanácsot!

SOVÁNY: Vegyen erőt magán! Változzék meg! Legyen néha ingerült, házsártos, szeszélyes, felelőtlen. Csak így maradhat meg huzamosabb ideig a barátainak, az ismerőseinek az emlékezetében. Akkor Kenderesi Béla érdekes ember lesz, aki foglalkoztatja a többiek fantáziáját.

KÖVÉR: Gondolja?

SOVÁNY: Biztos vagyok benne. Sőt, még növelné a hatást, ha a hét egyik napján kifejezetten gorombán, agresszívan, rosszindulatúan tetszene viselkedni. Másszon valakinek a képére! Egy dühítő emlék maradandóbb, mint három jótétemény. Nyugodt lélekkel ajánlom magának ezt a speciális gyógymódot.

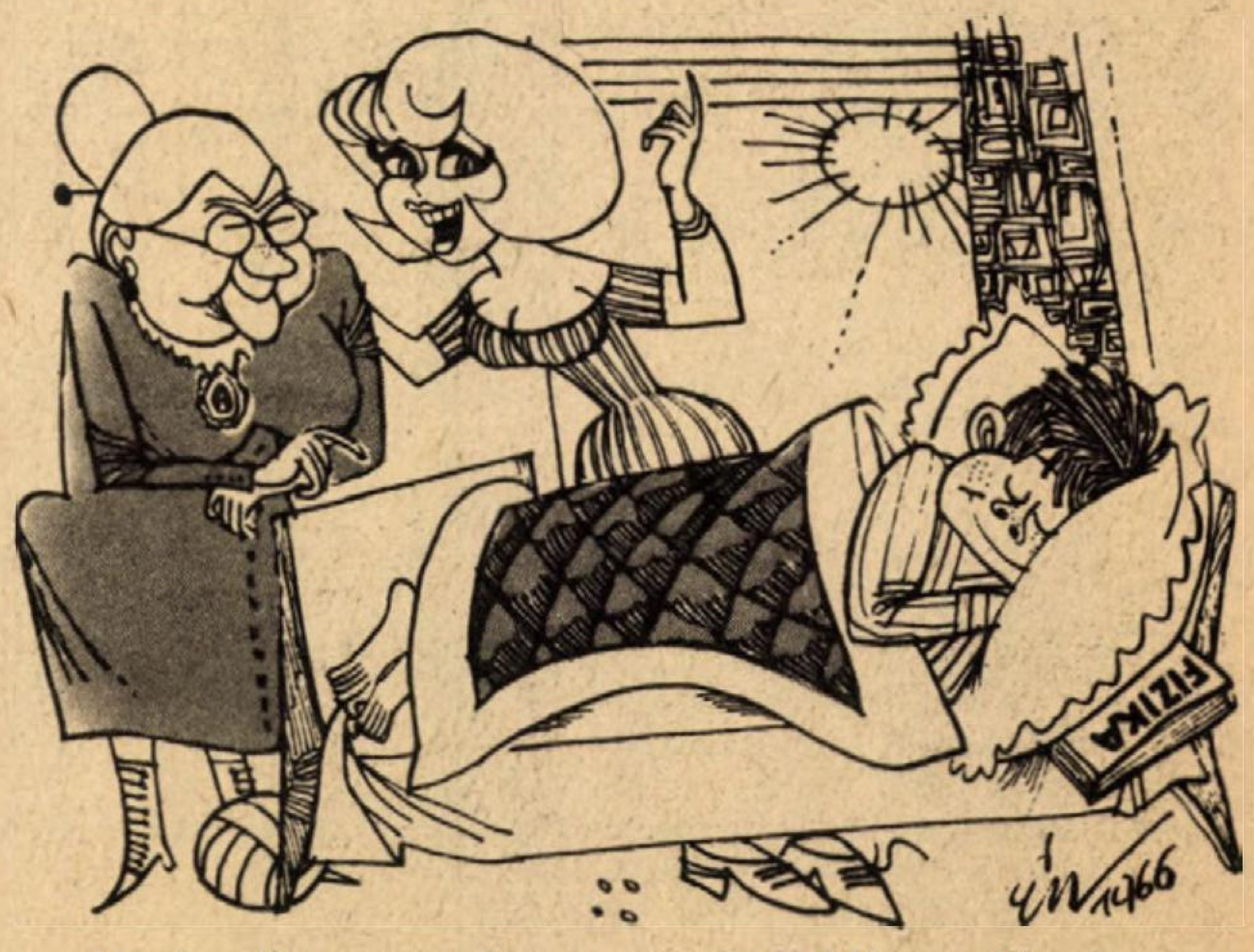
KÖVÉR: Talán igaza van. *(Lassan felhajtja a borát, a poharat tűnődve leteszi a pultra, aztán megfogja a Sovány fülét és nagyot csavar rajta.)*

SOVÁNY: Aúúúú! Ez mi volt?

KÖVÉR: Elkezdtem a kúrát! Ma van a hét egyik napja!

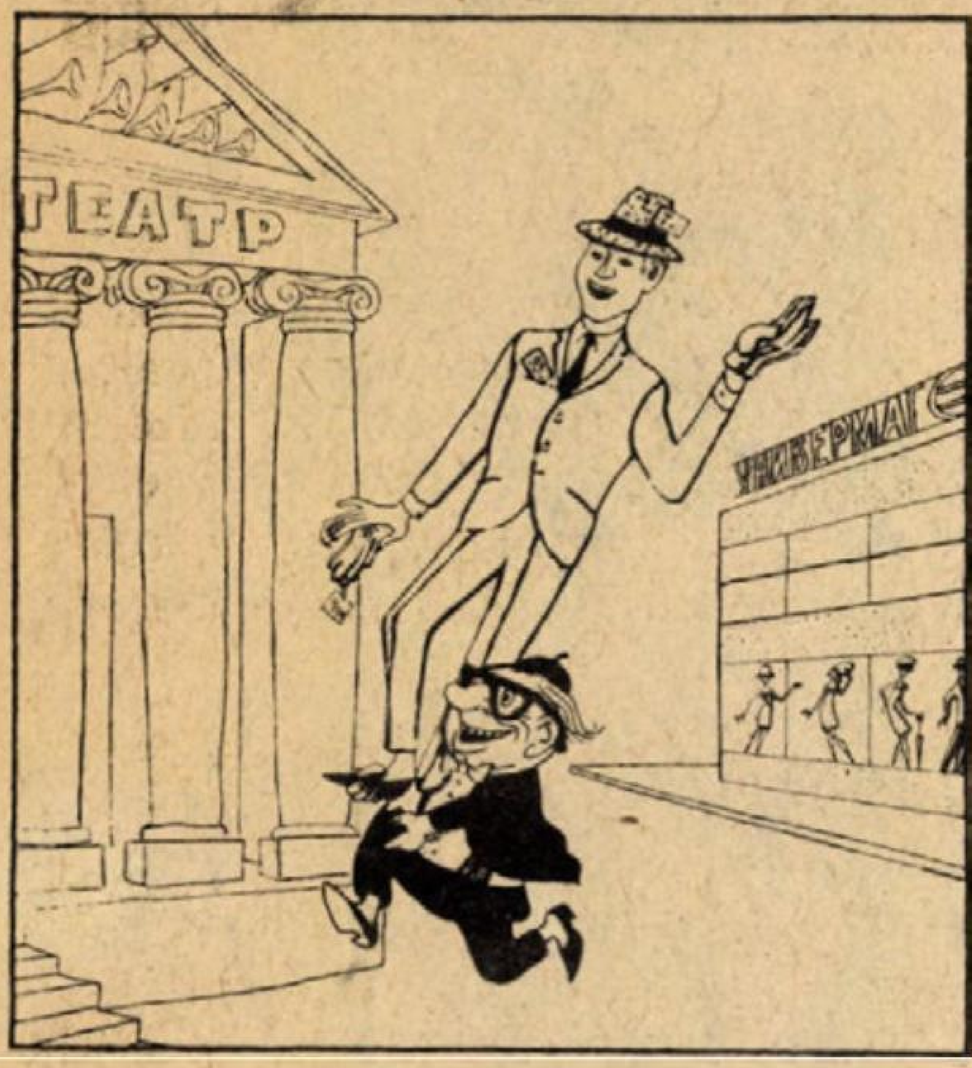
Kürti András

Tanuljunk alva!

– Nézd, milyen szorgalmas az unokád! Még a téli szünetben is délig tanul.

EGY BOLDOG SZÍNHÁZIGAZGATÓ
(A moszkvai „Krokodil"-ból)

– Hurrá, találtam egy pozitív hőst!

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Min lepődnének meg a legjobban?

Én már régóta nem lepődöm meg semmin sem. Így azon lepődnék meg legjobban, ha netalántán valamin mégis meglepődnék.

D. F.

A kérdés belevilágít az emberi lélek bensejébe. Mert azon nem lepődnék meg, ha leszállna az első ember a Holdon, de ha bemennék egy közértbe, paradicsomot kérnék, és a kiszolgáló udvariasan kérdezné: „Mennyit parancsol?" — a meglepetéstől elakadna a lélegzetem.

F. L.

Azon lepődnék meg a legjobban, ha Brigitte Bardot nyilatkozna, hogy az egész világon egyedül engem szeret, s utánam jön Budapestre, mert nem tud nélkülem élni.

F. Gy.

Miért kérdik? Már megint valami meglepetés?...

(f-p)

Ha négy gyerek el tudna tartani egy szülőt.

G. Sz.

Ha ultiszenvedélyem miatt ENSZ-gyámság alá helyeznének.

K. A.

Ha a családi vitákban egyszer nekem lenne igazam.

R. B.

Ha egyhuzamban végig tudnék szívni egy magyar szivart.

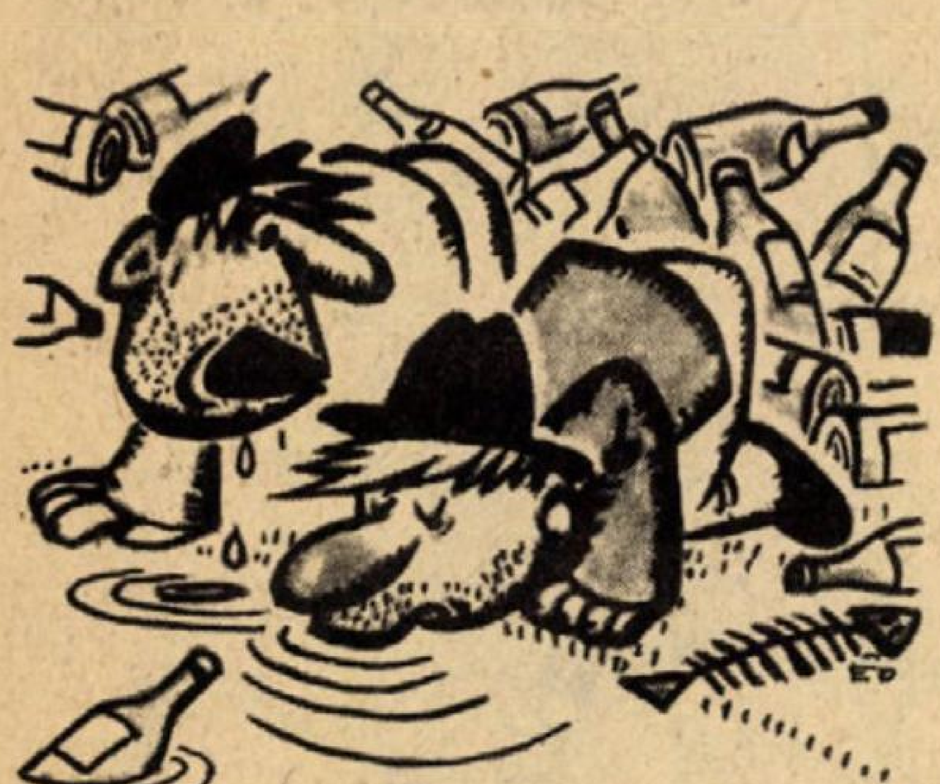
S. P.

Ha egyszer kiderülne, hogy nem művészi minden, ami humortalan.

(t)

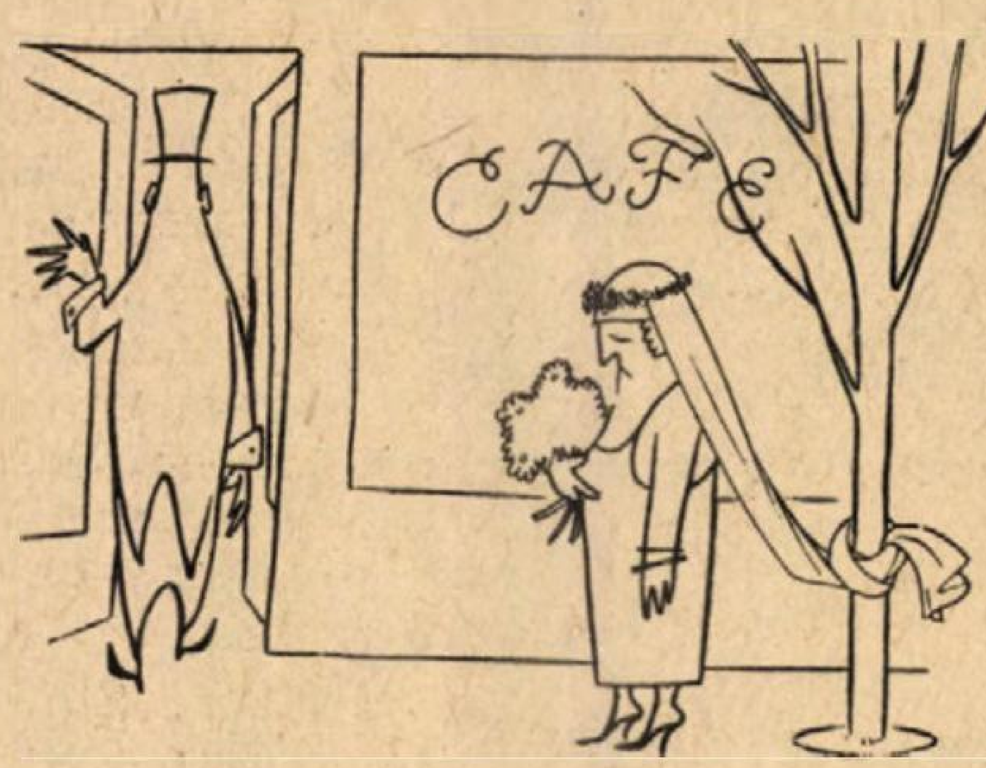
IMPORT HUMOR

OLTHATATLAN SZOMJÚSÁG
(A rigai „Dadzis"-ból)

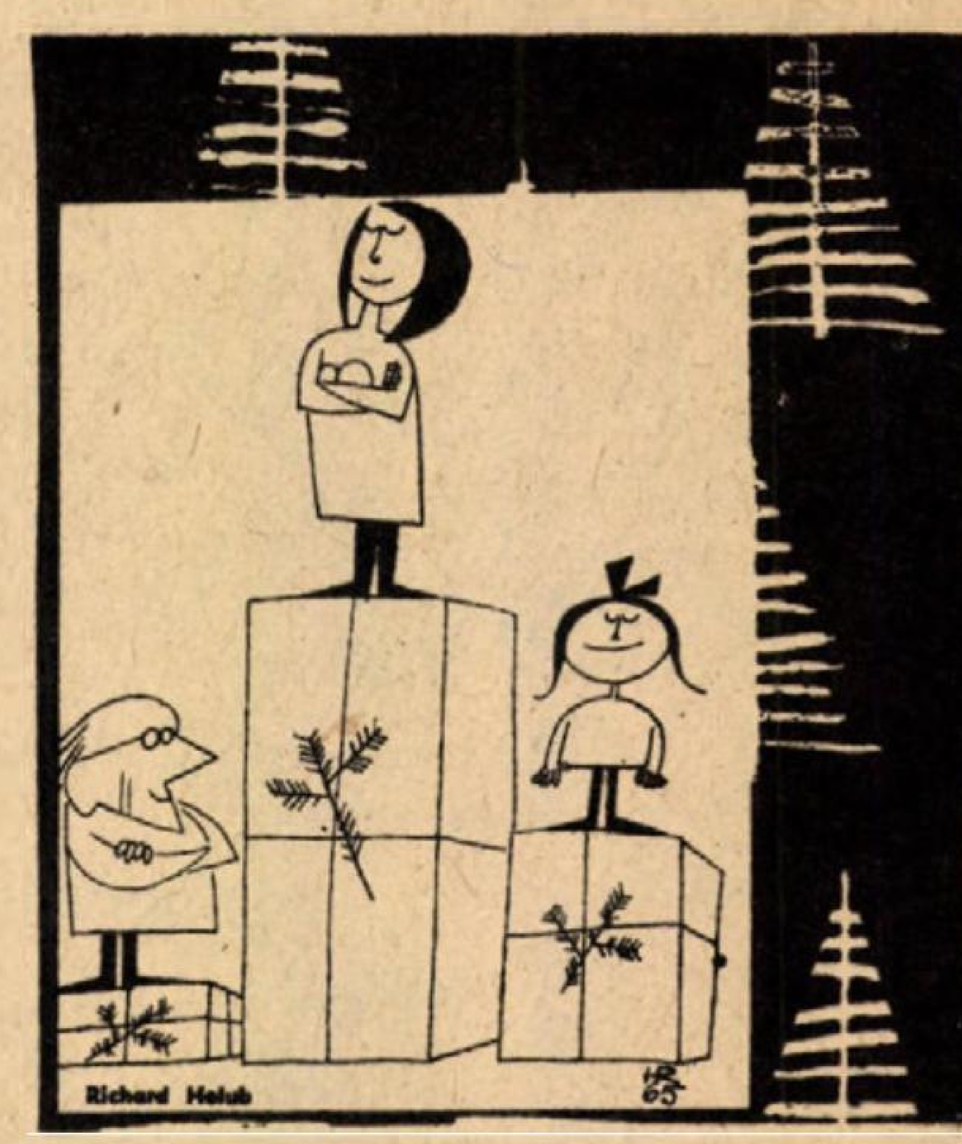

– Látod, mit tett velünk egyetlen piszok sózott hering!

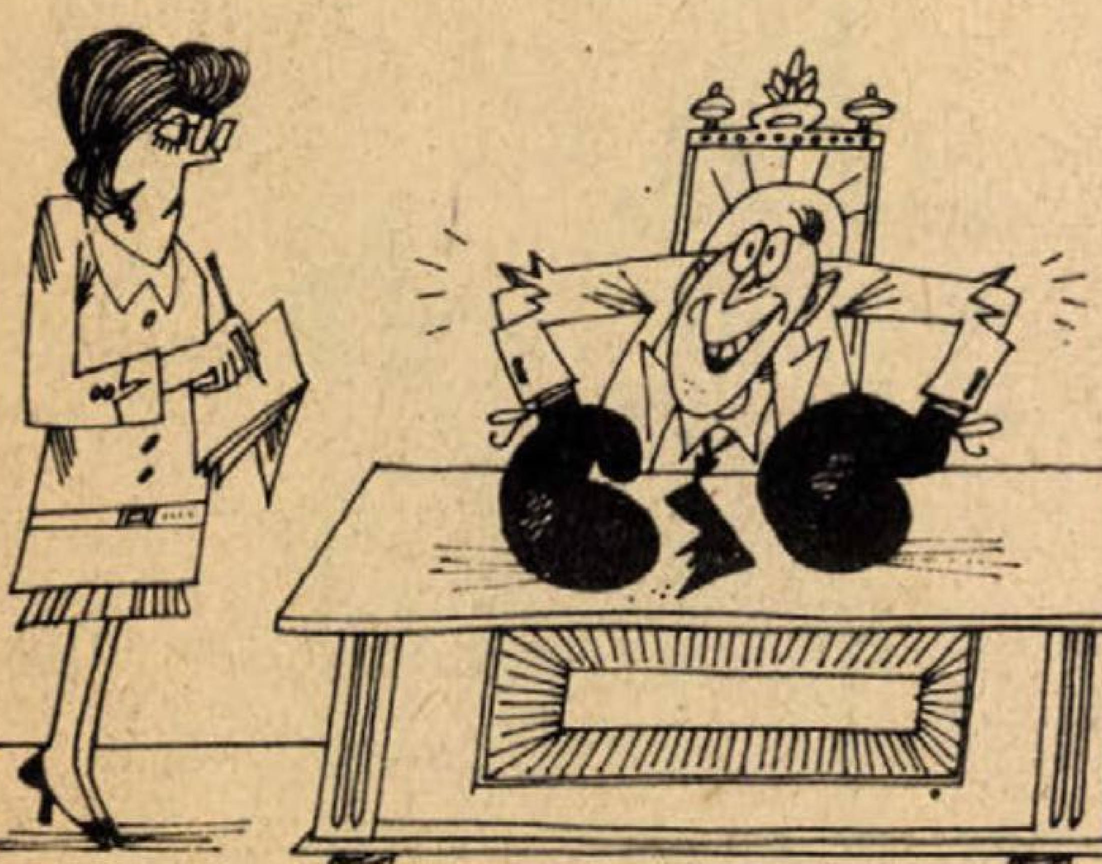
JÓL KEZDŐDIK
(A bukaresti „Urzicá"-ból)

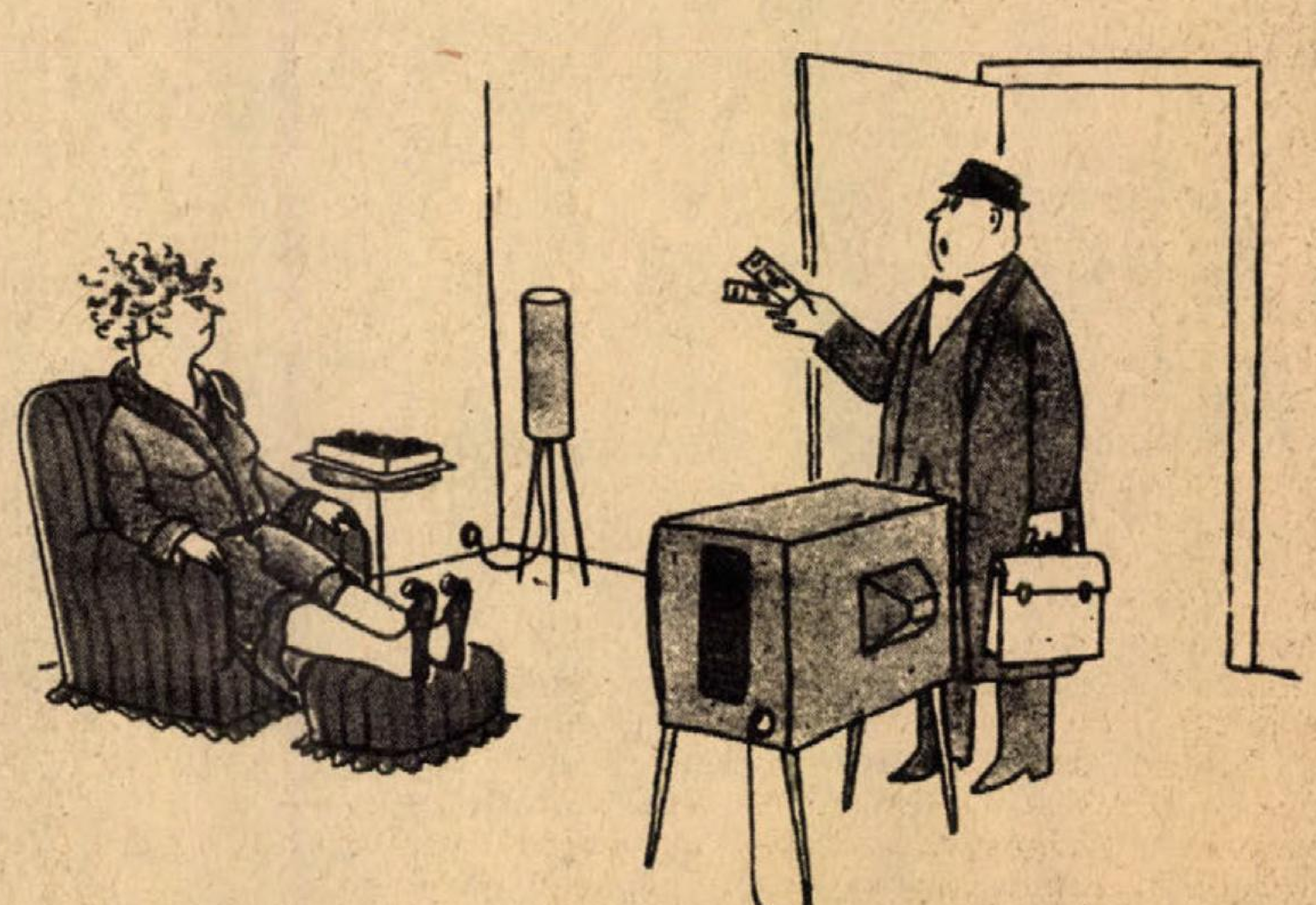

AZ ÜNNEPI VÁSÁR GYŐZTESE
(A prágai „Dikobraz"-ból)

MEGJÖTT AZ ÚJ FŐNÖK
(A berlini „Eulenspiegel"-ből)

– Fiacskám, vettem holnapra két színházjegyet, kezdjél el öltözködni.
(A berlini „Eulenspiegel"-ből)

Néhány év múlva

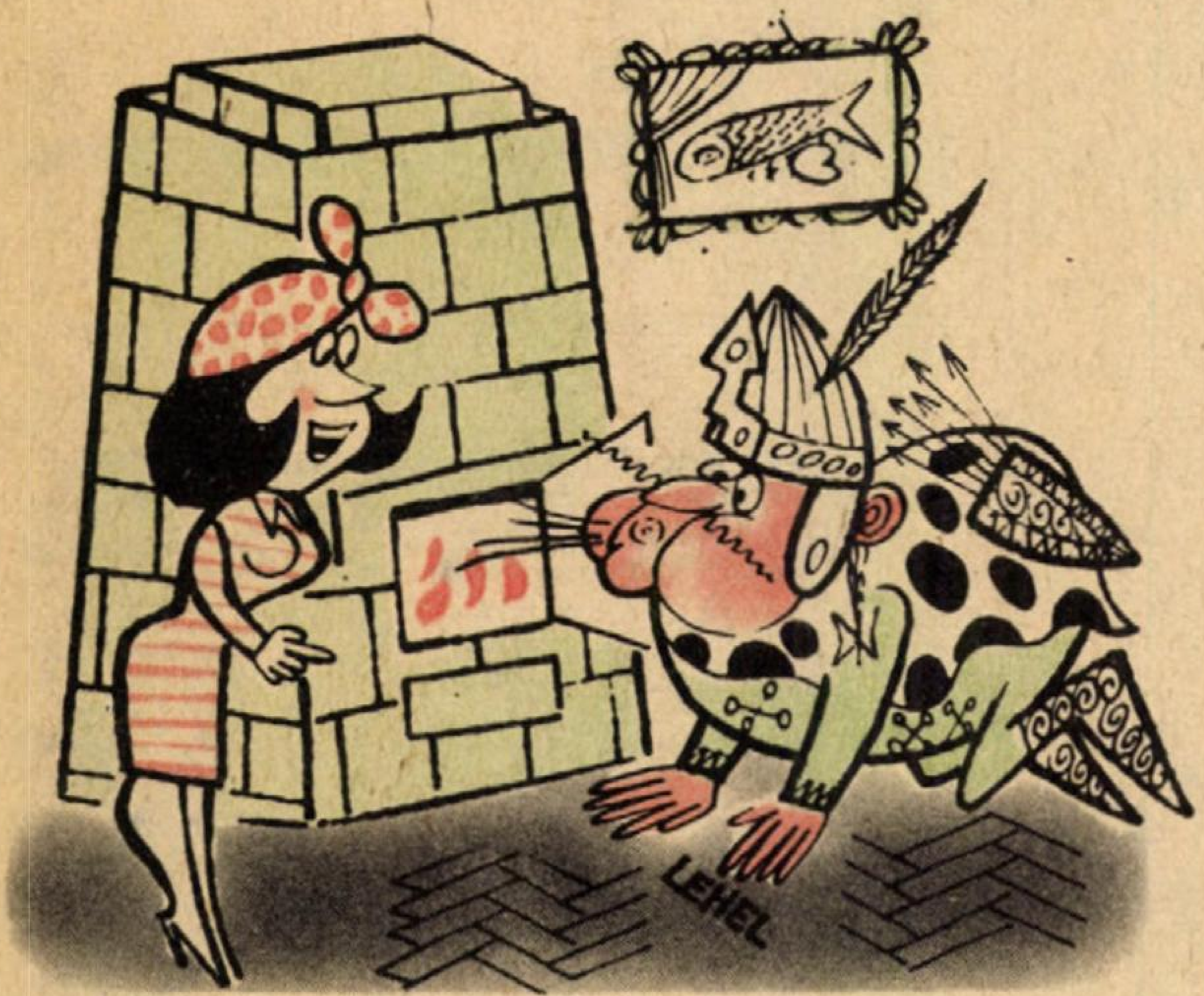
Folyik a szilveszteri kabaréműsor kiértékelése a Magyar Tudományos Akadémián . . .

Örök anyuka

– Mondtam, hogy ne játssz ezekkel a rossz gyerekekkel! . . .

Háztartási szén

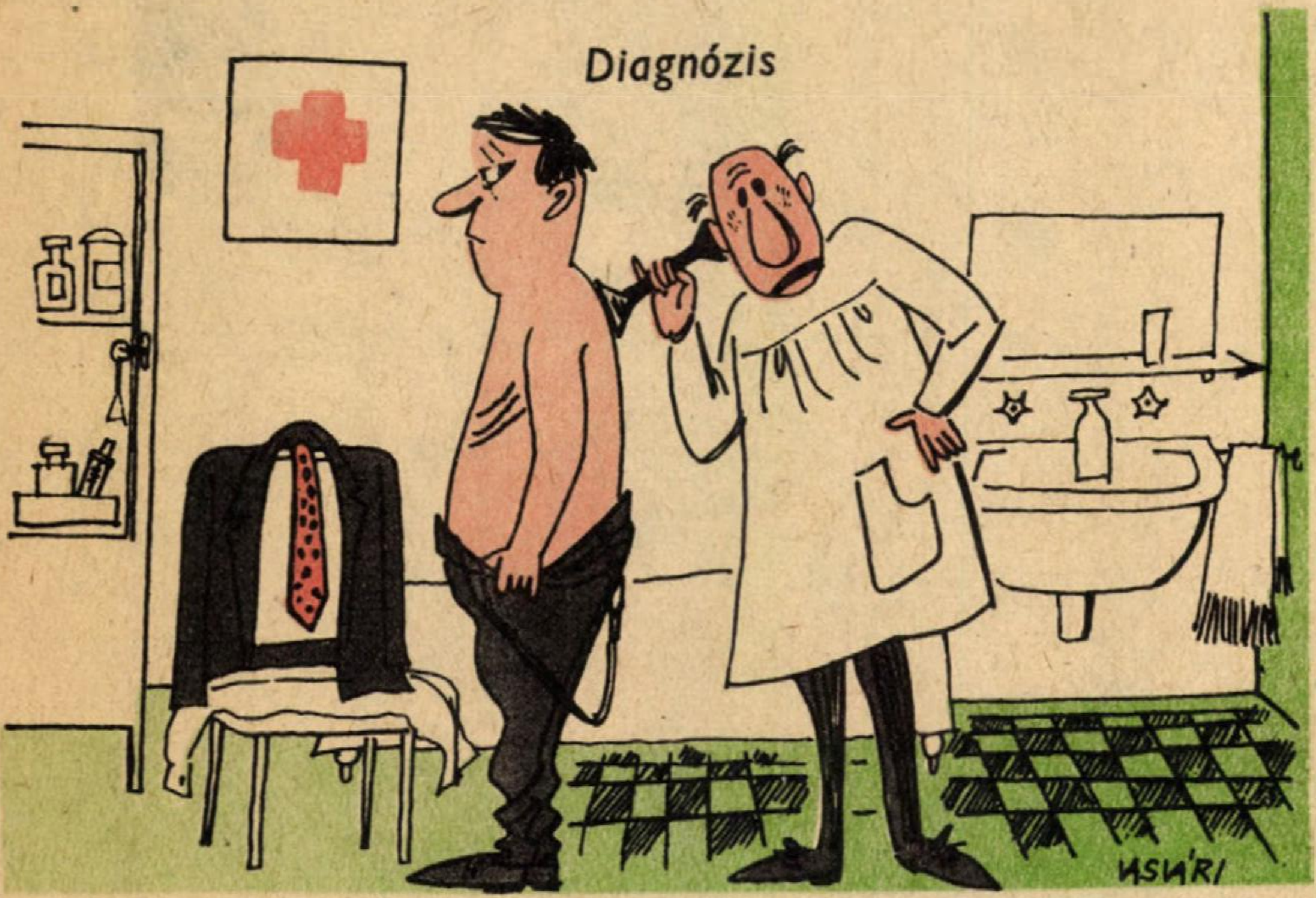
– Na, most mutassa meg, hogyan tud fújni! . . .

Igényes pesszimizmus

Fenyvesi: Rettenetes álmom volt! Képzeld, kikaptunk a VB-döntőben!

Diagnózis

Orvos: Muszáj megvizsgáltatnom a fülemet . . .

Orvosi tanács

– Magának nikotinmérgezése van. Miért nem hagyja abba a dohányzást?

– Kérem, én nem dohányzom, csak értekezletekre járok . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 65.5762 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504